

Konflikten om Ungdomshuset - Jagtvej 69

Et speciale af Lene Prip

Det Samfundsvidenskabelige Fakultet

Aalborg Universitet.

DET ENDELIGE SLAG FOR UNGDOMS Huset

Fra den 14. December '06 er Ungdomshuset rydningstruet!
Medtælling til Ragnarok 13-17. December
5 dage med aktioner, workshops, koncerter &
DEMONSTRATION
Lørdag d. 16/12 kl. 16:00 fra Ungeren
UNGDOMSHSET OVERGIR' SIG ALDRIG!

UNGDOMSHUSET JAGTVEJ 69

UNGDOMSHUSET JAGTVEJ 69

Bilagsmappe

Bilagsoversigt

Nedenfor ses de artikler hvorfra den kritiske diskursanalyse er foretaget. Efter denne bilagsoversigt vil de enkelte bilag forekomme. Disse præsenteres i kronologisk rækkefølge.

Information

1. Information 181206: ”Ungdomshuset I: *'Det kan ikke blive værre'*” (bilag 1)
2. Information 221206: ”*Ungerne: Ungdommen længe leve*” (bilag 2)
3. Information 231206: ”*Ungdomshuset: Hvad nu?*” (bilag 3)
4. Information 240207: ”*Ungdomshuset: Hvis det værste sker*” (bilag 4)
5. Information 030307: ”*Til salg: Jagtvej 69, 2200 København N: 'Vi sælger et problem'*” (bilag 5)

Morgenavisen Jyllandsposten

1. Morgenavisen Jyllandsposten 261106: ”*Nedtælling til ragnarok*” (bilag 6)
2. Morgenavisen Jyllandsposten 151206: ”*Fredelig demonstration for Ungdomshuset*” (bilag 7)
3. Morgenavisen Jyllandsposten 201206: ”*Ungdomshuset: >>Brosten taler ikke særlig godt<<*” (bilag 8)
4. Morgenavisen Jyllandsposten 110307: ”*Det er uniformen, vi hader*” (bilag 9)
5. Morgenavisen Jyllandsposten 160407: ”*Debat: Plads til de "normale"*” (bilag 10)
6. Morgenavisen Jyllandsposten 121206: ”*Gyser om Ungdomshuset*” (bilag 21)
7. Morgenavisen Jyllandsposten 261106: ”*International mobilisering for Ungdomshuset*” (bilag 22)

Berlingske Tidende

1. Berlingske Tidende 031206: *"Sidste udkald"* (bilag 11)
2. Berlingske Tidende 181206: *"Tilbage til start"* (bilag 12)
3. Berlingske Tidende 260107: *"Ingen stilhed før de stormer"* (bilag 13)
4. Berlingske Tidende 270107: *"Det er cool at være imod"* (bilag 14)
5. Berlingske Tidende 040307: *">>Snotforkælede unger<<"* (bilag 15)

Politiken

1. Politiken 171106: *"Inde i ungeren #4: Interview: En rolig avislæser under pres"* (bilag 16)
2. Politiken 171206: *"Kamp mod rydning: "No white flags – no surrender. Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset""* (bilag 17)
3. Politiken 020207: *"Ungdomshuset: Interview: Sagen er vigtigere end huset"* (bilag 18)
4. Politiken 040307: *"Ungdomshuset: Vold og hærværk i København: >> Der er ingen central styring<<"* (bilag 19)
5. Politiken 060307: *"Ungdomshuset er en ekstrem voldelig offerideologi"* (bilag 20)
6. Politiken 040307: *"Vold og hærværk i København: Gadekampe styres af sms"* (bilag 23)

Ungdomshuset I: 'Det kan ikke blive værre'

Ungdomshusets beboere føler sig trængt op i en krog, og kan ikke se, at lørdagens aktioner kan gøre ondt værre. Spørgsmålet om alternative væresteder er låst fast af mangel på dialog

Af Glen Mikkelsen

Ungdomshuset kastede lørdag den sidste rest af sympati overbord, lyder det i kor fra politikere, diverse nabogrupper, og mediernes kommentatorer.

Overborgmesteren Ritt Bjerregaard slår i en pressemeddelelse fast, at "der er intet, der kan legitimere de voldelige optøjer, vi har set i aften, og det siger sig selv, at det ikke tjener Ungdomshusets sag".

Men de unge undrer sig over, hvordan de på nogen måde skulle kunne forværre deres sag, når de eksplicit har fået fortalt, at huset "ikke har nogen fremtid" - og de i øvrigt ikke får tilbudt nogen alternativer:

"Vi kan simpelt hen ikke se, hvordan vi på nuværende tidspunkt kan skade vores egen sag politisk. Vi har fået at vide, at det er slut, at Ungdomshuset ikke har nogen fremtid, og der er ingen politikere, der er kommet med nogen formler for alternativer, selvom kommunens egne dokumenter viser, at vi har krav på et," siger 'Jan', der er talsmand i Ungdomshusets me-diegruppe. Det betyder dog ikke, at der ikke er beklagelse over urolighederne: "Vi er selvfølgelig kedede af den gene, som vores naboer og tilfældige forbigående har måttet opleve. Der er intet, vi hellere vil, end holde dem helt fri i den her sag, men når der udvikler sig kaos, så kommer der også folk ind udefra, hvis handlinger vi ikke kan tage ansvaret for," lyder det fra Ungdomshuset.

Holdt for nar

Ifølge de unge selv var den direkte baggrund for lørdagens demonstration vrede over et interview i TV 2 Lorry fredag, hvor socialdemokratiets Jesper Christensen, der er uddannelsesordfører i København og har ført forhandlinger med de unge, helt afviste kendskab til 'ungdomshusets fødselsattest' fra 1982:

"Det er de helt centrale papirer, hvor kommunen giver os huset, og hvor det står sort på hvidt, at hvis man lukker huset, skal man arbejde for et nyt sted til de unge. Det gjorde rigtig mange af os hvidglødende af raseri, at det viser sig, at den mand, der har siddet og snakket os efter munden, aldrig har sat sig ind i helt grundlæggende papirer. Hvis han ikke kender det dokument, så aner han intet om vores sag. Vi føler, at vi har været holdt for nar i al den tid, vi er gået til møder og har forsøgt at spille efter kommunens regler," siger 'Jan'.

Jesper Christensen anerkender ikke præmissen for kritikken, og finder under alle omstændigheder reaktionen forkastelig:

"Jeg ved godt, de unge mener, den oprindelige brugsaftale stadig er gældende, men den indeholder en lang række præmisser, som ingen af parterne har overholdt. Kommunen vedtog i 1997 en ny aftale om huset, og derfor anser vi ikke den oprindelige aftale for at være gyldig. Vi skylder simpelthen ikke Ungdomshusets brugere mere, end vi gør Københavns andre unge, og reaktionen lørdag var fuldstændig uacceptabel," siger Jesper Christensen.

'Alt er hypotetisk'

Han vil derfor heller ikke forholde sig til, at Københavns Kommune skulle være forpligtet til at præsentere de unge for alternativer, og mener i stedet de unge bør komme til kommunen, hvis eller når de kan samle sig om ønsket for at finde andre rammer for Ungdomshusets aktiviteter. Gerne i samarbejde med Fonden Jagtvej 69, der tidligere har udtrykt vilje til at være med i en sådan konstruktion.

Advokat Lulla Forchhammer, der repræsenterer Fonden Jagtvej 69, mener derimod, at kommunen bør komme med et oplæg og forstår godt, at de unge har svært ved at forholde sig til hypotetiske alternativer:

"Vidtløftige ord fra kommunen om alternativer, der er gode til overskrifter, er ikke noget værd for nogen, med mindre det udmunder i noget konkret. Det er det store problem, og jeg forstår godt, at de unge har svært ved at forholde sig til den meget hypotetiske diskussion om alternativer til Jagtvej 69," siger Lulla Forchhammer.

- Men vil I være villige til at stille med penge, hvis der kommer konkrete forslag til et andet hus til de unge?

"Vi har fra fondens side hele tiden sagt, at vi er villige til at gå langt for at løse problemet, fordi vi synes, det er en meget trist situation, men vi vil kun gøre det med respekt for de unges egne ønsker. Det er ikke holdbart for os at støtte en ny konstruktion, der ikke har de unges accept," siger Lulla Forchhammer.

Der bliver kamp igen

Nøglen til at løse den fastlåste situation er ifølge overborgmester Ritt Bjerregaard netop de unges vilje til at acceptere, at der er faldet endelig dom i sagen om Ungdomshuset, og at de må se på andre muligheder i stedet:

"Jeg forstår ikke, at de unge ikke synes, det er dejligt med den fond, der vil hjælpe. Hvorfor kan det kun foregå i dét hus?" siger hun til TV 2 News.

Men det giver de unge ikke meget for:

"Som det fremgår af navnet er fonden baseret på at muliggøre Ungdomshuset beståen på Jagtvej 69, og det kan aldrig være fondens ansvar at finde noget andet. Kommunen solgte Ungdomshuset, og der er gået seks år, hvor den ikke én eneste gang har præsenteret et konkret alternativ. Hvis der kom et sådant, ville vi selvfølgelig tage det op på vores mandagsfællesmøde, men vi tror simpelthen ikke på at det sker," siger 'Jan'.

Derfor vil han heller ikke forholde sig til, om et sådant eventuelt forslag vil blive mødt med accept:

"Det kan jeg ikke kommentere på nuværende tidspunkt. Til gengæld kan jeg garantere, at vi ikke som sagen er nu forlader Ungdomshuset frivilligt. Det sker simpelthen ikke, og vi kæmper med, hvad vi har, hvis politiet kommer," siger Ungdomshusets medierepræsentant.

glm@information.dk

Fakta: Ungdomshuset

December 2006: Fonden Jagtvej 69 får flere midler at købe Ungdomshuset tilbage for. Tilbyder Faderhuset et ukendt, tocifret millionbeløb for huset.

November 2006: Fogedretten beslutter at udskyde rydningen af Ungdomshuset, da Københavns Politi ikke kan garantere for sikkerhed ved en rydning.

* Oktober 2006: Fonden Jagtvej 69 tilbyder Faderhuset fem mio. kr. for at sælge Ungdomshuset tilbage til de unge - Faderhuset afslår.

* Oktober 2006: Fogedretten afgør, at Ungdomshuset skal være ryddet 14. december.

* August 2006: Landsretten af-gør, at de unge skal forlade Ungdomshuset.

* Januar 2004: Omkring 400 demonstranter kommer i kamp med politiet, da de demonstrerer for Ungdomshusets bevarelse.

* Januar 2004: Byretten afgør, at Faderhuset har lov til at smide de unge ud, men dommen ankes til landsretten.

* August 2003: Faderhuset stævner Ungdomshuset med krav om ejendomsret over bygningen.

* December 2001: Medlemmer af Faderhuset bryder nytårsdag ind i Ungdomshuset med låsesmede. De kræver ejendoms-ret over bygningen, men bliver smidt ud af de unge.

* September 2001: Human A/S skifter ejerskab og den religiøse sekt Faderhuset træder frem som bygningens nye 'ejer'.

* December 2000: Aktiesel-skabet Human A/S, ved advokat Inger Loft, køber Ungdomshuset.

* 1999: Københavns Kommune sætter Ungdomshuset til salg.

* 1998: Københavns Kommune forsøger atter at lukke Ungdomshuset. Denne gang på grund af forfald i bygningen.

* Januar 1996: En brand raserer Ungdomshuset. Københavns Kommune forsøger at lukke huset med en begrundelse om at huset er så medtaget, at det er farligt at bo i. De unge nægter at flytte, og skaderne udbedres delvist af husets aktivister.

* Oktober 1982: Københavns Kommune overdrager det da-værende Folkets Hus på Jagtvej 69 til Ungdomshusets brugergruppe.

Kilder:Diverse medier

Billedtekst: Fotos: Carsten Snejbjerg, Tariq Mikkil Khan, Jens Dige/PolfotoFotos: Carsten Snejbjerg, Tariq Mikkil Khan, Jens Dige/PolfotoFotos: Carsten Snejbjerg, Tariq Mikkil Khan, Jens Dige/Polfoto

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	DEMONSTRATIONER UROLIGHEDER AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO FADERHUSET_FRIMENIGHED

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Ungeren : Ungdommen længe leve

Nazister, terrorister, kommunister, forkælede børn, stormtropper, frihedskæmpere, unge forstadssociopater. Hvem er disse brugere af Ungdomshuset? Debatten har ikke manglet forslag

Af Anita Brask Rasmussen

Fredag den 15. december sagde socialdemokraternes gruppeformand i Borgerrepræsentationen, Jesper Christensen, til TV 2 Lorry, at han aldrig har set den aftale om Ungdomshuset fra 1982 som de unge mener, giver dem brugsret til ejendommen Jagtvej 69. Det skulle han aldrig have sagt.

I hvert fald er det den udtalelse talsmænd og kvinder fra Ungdomshuset peger på som dråben, der fik glasset til at flyde over.

"Det har gjort folk harmdirrende rasende, at han har forhandlet med os i et halvt år uden at sætte sig ind i sagen. Folk har mistet al respekt for politikerne, og vi gider ikke finde os i, at demonstrationen bliver chikaneret af politiet fra starten. Vi vil have lov til at demonstrere," siger Jan, der er pressekontakt i Ungdomshuset, til Ritzau.

Indtil lørdag eftermiddag var det kun Ruth Evensen fra Faderhuset, der havde sammenlignet ungdomshusbrugere med terrorister. Da hun for gud ved hvilken gang sagde nej til at sælge huset til Fonden Jagtvej 69, sagde hun:

"Det er normal politik, at man ikke forhandler med terrorister, da det kun opmuntrer til mere terrorisme."

Siden har hun fået følgeskab af blandt andre Jyllands-Postens lederskribent. Her påpeger man også, at man ikke kan forhandle med terrorister, og de unges opførsel fører associationer med sig: "De dødsens alvorlige begivenheder adskiller sig efterhånden ikke væsentligt fra tv-nyhedernes indslag med vold og terror i Mellemøsten," skriver Jyllands-Posten i lederen 18. december.

'Kjemp videre'

På Informations hjemmeside har læsere skrevet adskillige indlæg, og her kaldes de unge alt fra autonome over stormtropper til nazister, og optøjerne den 16. december var deres: "remake af Krystalnatten", som én af læserne skriver.

På Kristeligt Dagblad er man ikke helt sikker på, hvad man mener om optøjerne. Ét er man dog sikker på: Når man er skyldig, så skal man straffes: "De skyldige skal naturligvis straffes efter de love, der gælder i et retssamfund som det danske," står der i lederen den 18. december.

Enhedslistens Line Barfoed stod køligt ved Jagtvej dagen derpå 17. december og sagde til TV 2 News, som hun senere gentog overfor Politiken:

"Når man kan bruge landsplansdirektivet til at frede bestemte dyrearter, til motorveje, jernbaner og sendemaster til TV 2, så kan man også bruge det til at sikre nogle ungdomsaktiviteter, som der tydeligvis er brug for."

Til Deadline sagde hun:

"Løsningen er ikke at flytte stenkasterne et andet sted hen. Det er at få dem til at holde op med at kaste med sten."

Line Barfoed og Enhedslisten støtter altså stadig de unge. Og måske også ungdommen i sig selv, som en af Ekstra Bladets læsere gør det under læserbrevsoverskriften 'Kommual terrorisme. Jeanette Ebbesen skriver: "Terrorismen har kommunen sat i selvsving, og nu må politikerne stå til ansvar. Ungdommen længe leve."

En lignende støtte til ungdommen findes på Informations hjemmeside, hvor Gudmund Selvåg fra Bergen skriver: "Kjemp videre ungdom!!"

Man har altså en holdning til Ungdomshusets brugere lige meget, hvor man kommer fra. På Informations hjemmeside ligger indlæg fra så forskellige steder som Berlin, London og Tel Aviv. Men hvad hvis man var lige midt i det selv. Lige i nærheden af Ungeren. Eller i hvert fald blot fire fem gader derfra?

TV 2 News-reporteren Janni Pedersen, der løb forvildet rundt i Nørrebros gader den 16. december, gav os sin analyse af situationen:

"Det her er ikke rart. Det er det altså ikke." Og til de, der ikke kender Nørrebro indgående, måtte hun oplyse til hjælp for seerne: "Nu er det her jo et ret indvandret område."

Heldigvis kunne vi med TV 2 News se det hele live. Ellers havde de fleste sikkert svært ved at danne sig deres helt egen mening om Ungdomshuset. Og det er ikke rart. Det er det altså ikke.

anbr@information.dk

Billedtekst: På Informations hjemmeside har læsere skrevet adskillige indlæg, og her kaldes de unge alt fra autonome over stormtropper til nazister. Foto: Lars Nybøll/Polfoto

Titel	
Stednavne	DANMARK
Emneord	TERRORISME AUTONOME DEMONSTRATIONER UNGDOM
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Ungdomshuset : Hvad nu ?

Fonden Jagtvej 69 vil købe et nyt hus til de unge fra Jagtvej 69. Ritt Bjerregaard mener, at de unge selv skal banke på kommunens dør. Officielt siger Ungdomshuset nej og mener, at kommunen må være den første til at række en hånd ud

Af Mette Jensen og Norma J. Martinez

Fonden Jagtvej 69 gav torsdag aften et tilbud til de unge og til Københavns Kommune. Den vil gerne købe et hus på Nørrebro til de unge, som et alternativ til Ungdomshuset. Konkret indeholder tilbuddet et krav om, at kommunen skal stå for drift og udpege grunden.

I et svar til Fondens talsmand, advokat Knud Foldschack, skriver overborgmester Ritt Bjerregaard:

"Kommunen er afskåret fra at bidrage til en løsning, så længe de unge opretholder et ufravigeligt krav om at bevare Ungdomshuset på Jagtvej 69."

Kravet fra overborgmester Ritt Bjerregaard er således klart. De unge skal selv være med på en flytning, og de skal selv deltage i at udvælge et nyt hus, før det kan komme på tale, at kommunen skal involvere sig på ny.

Ritt Bjerregaard mener, at tiden er ved at løbe ud, men er samtidig skeptisk over for muligheden af, at der kan dannes et fælles grundlag for et nyt Ungdomshus.

Talsmand fra Ungdomshuset, 'Jan' ('Jan' fra Ungdomshusets pressegruppe ønsker ikke sit rigtige navn og efternavn offentliggjort), siger officielt til Information, at de internt i Ungdomshuset ikke har diskuteret, hvorvidt de skal tage mod et eventuelt tilbud om et nyt hus, og begrundet det således:

"Det, vi efterlyser lige nu, er et svar fra overborgmesteren på, om hun overhovedet mener, at der er plads til et ungdomshus som vores i København. For et er diskussionen om et hus, men noget andet er den principielle diskussion om, hvorvidt der skal være plads til et hus som vores. Det mener vi ikke, at Ritt viser interesse for," siger han og fortsætter:

"Vi har besluttet, at vi ikke gider at beskæftige os med luftkasteller, som for eksempel at flytte til et andet hus. Politikerne har ikke vist reel interesse og vilje til at forhandle med os, derfor gider vi ikke at diskutere scenarier, vi ikke ser som reelle muligheder. Fonden Jagtvej 69 vil kun købe et nyt hus, hvis kommunen også vil være med, men det har Ritt afvist, så det efterlader ikke meget at diskutere."

For Fonden Jagtvej 69 er det ifølge advokat Knud Foldschack underordnet, om de unge melder ud, hvorvidt de vil flytte og hvilket hus, der kan komme på tale som et alternativ. Han siger:

"Vi har i fonden set det som vores opgave at være dem, der åbner op for alternative muligheder. Ungdomshuset har ikke taget stilling til andet end, at de står fast på at beholde Jagtvej 69. Vi har indtaget en rolle som mægler i denne sag, for os er det ikke vigtigt, hvordan Ungdomshusets forholder sig til at flytte til et andet hus, vi vil blot gerne give dem den mulighed, og så kan de tage stilling til, når vi skaffet et andet hus."

Martin Sundbøll er medlem af Fonden Jagtvej 69 og selv gammel bz'er. Han kan godt forstå, at de unge ikke selv peger på et alternativt hus endnu. Lige nu handler det om strategi:

"Det er ikke umuligt, at de unge vil forlade Jagtvej 69. Men det giver Ungdomshuset selvfølgelig ikke udtryk for. Man skal tænke på, at der i øjeblikket kører et spil og forhandlinger mellem de unge og kommunen, hvor de er nødt til at stå fast på, at de skal blive på Jagtvej 69, ellers risikerer de at stå svagere i forhandlingerne. Jeg kan sagtens forestille mig, at de vil være åbne for et andet hus. Problemet er, at kommunen ikke har vist vilje til at forhandle og komme med et andet tilbud," forklarer han.

Alternative adresser

Holdningen på Rådhuset er derimod anderledes. Det handler ikke om, hvorvidt kommunen er med på idéen, men om de unge er med på idéen. I pressen har flere eventuelle bud på andre matrikler på Nørrebro været beskrevet. Blandt andet Kulturhuset Kapelvej 44, og de gamle Fragtmanshaller, der ligger lige ved Nørrebro Station. Hallerne ejes nu af DSB, der tidligere har ytret ønske om at rive hallerne ned og sælge grunden til boliger.

Nina Thomsen, medlem af Borgerrepræsentationen for SF, er positiv over for idéen om et nyt hus til de unge.

"Jeg mener selvfølgelig, at vi godt kan være med til at pege på et nyt muligt hus, hvis de unge giver udtryk for, at de sammen med os er villig til at finde en løsning," siger hun.

"Vi vil også gerne hjælpe med driften af et nyt ungdomshus. Men det kræver selvfølgelig, at de unge er en del af beslutningerne og forhandlingerne," siger hun.

Nina Thomsen efterspørger en politisk løsning, men har ellers ingen kommentarer til overborgmester Ritt Bjerregaards generelle håndtering af sagen.

De radikales Manu Sareen, der også sidder i Borgerrepræsentationen, siger:

"Ritt Bjerregaard siger, at hun er positiv, men at det er de unge, der skal række hånden ud. Jeg tror, at vi er nødt til at række ud fra begge sider. Vi er politisk nødt til nu at tage ansvar og dermed se på, om der er alternativer i form af andre huse," siger han.

Af de medlemmer af Københavns Borgerrepræsentation, som Information har talt med fredag, er det kun Enhedslisten, der stiller sig klart kritisk over for Ritt Bjerregaards håndtering af sagen om Ungdomshuset.

Morten Kabell, medlem af Borgerrepræsentationen for Enhedslisten, siger:

"Det er dybt forrykt, at Ritt Bjerregaard ikke benytter chancen til at sætte sig ud over socialdemokratisk ære. Hun sidder med alle muligheder for at finde en løsning," siger han.

Han mener, at overborgmesterens håndtering af sagen minder om ældgamle tider.

"Det minder om Kejser Nero. Det er som at holde fest, mens Rom brænder ned. Det er værre end Weidekamp under 80'ernes bz-tid. Der talte man da i det mindste med de unge om en mulig løsning," siger han.

Om et alternativt hus mener Kabell ikke, at Kulturhuset på Kapelvej 44 er en mulighed, men siger:

"Fragtmandshallerne lyder som en god ide. Men der er mange matrikler, som kan bruges. Kommunen må komme med en samlet pakke med en aftale mellem kommunen og fonden, hvor de unge får nogle garantier. Den skal indeholde et sted, hvor der kan være de aktiviteter, der er nu i det gamle hus. De unge skal have fondens garanti for, at kommunen ikke bare stikker halen mellem benene."

Fonden Jagtvej 69 holdt fredag møde med Københavns Kommune om Ungdomshusets fremtid. Ifølge Knud Foldschack kom der ingen konkrete løsninger ud af mødet.

"Vi havde håbet på, at Københavns Kommune kom med et forslag om et andet hus til de unge. Men vi blev enige med kommunen om at afdække sagen julen over," siger han.

Udmeldinger fra Faderhuset om at rive huset på Jagtvej 69 ned, har fået Foreningen Naboerne på Nørrebro til at undersøge betingelser herfor. Foreningen taler nu om en mulig fredning af huset. En fredning betyder dog ikke, at Ungdomshuset kan blive på Jagtvej 69, da det er Faderhuset, der uanset hvad har juridisk brugsret til huset. En fredning sikrer dog, at huset ikke kan rives ned. Ungdomshuset er åben for en fredning af huset.

metj@information.dknojm@information.dk

Billedtekst: Vi havde håbet på, at Københavns Kommune kom med et forslag om et andet hus til de unge, siger advokat Knud Foldschack, der er talsmand for Fonden Jagtvej 69, efter et møde med Københavns Kommune .
Foto: Polfoto

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME
Personer	BJERREGAARD_RITT_MF FOLDSCHACK_KNUD_ADVOKAT
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Ungdomshuset : Hvis det værste sker

Ungdomshuset bliver ryddet - det er sikkert. Men ingen ved hvornår. Men hvad laver man i et besat hus, mens uret tikker? Information har snakket med en gammel bz'er om, hvad der blev diskuteret, mens man ventede på politiet

Af Ditte Blædel

Martin Sundbøll var med til at bygge tunnelen under det besatte hus Allotria i starten af 80'erne. Han husker tydeligt, hvordan det var at vente på, at politiet kom. Størstedelen af deres tid brugte de på at leve et almindeligt liv. Lave mad, holde koncerter og være sammen. Men samtidig husker han også desperationen:

"Skulle vi blive og kæmpe, brænde huset ned eller stikke af, og hvad med eventuelle døde mennesker."

Samtidig var de meget uenige om strategien, når først politiet rykkede ind.

Stemningen var anspændt, men da de var en fasttømret flok, blev de til sidst enige om at forsvinde gennem tunnelen. Da politiet kom var huset tomt, og politiet blev til grin i befolkningen. Derfor kom besættterne ud af konflikten med stor folkelig opbakning. Men uden et hus og gruppen var splittet.

"Fordi det endte, som det gjorde, er det faktisk først i dag, at bz'erne fra dengang er begyndt at tale sammen," siger Martin. Han forstår godt, at brugerne i Ungdomshuset har taget det valg, som de har. Næmlig at blive i huset og kæmpe.

"Vi var meget forskellige dengang, og problemerne begyndte at tårne sig op. Vi var godt klar over, at ventetiden ikke skulle være uendelig. Husets dagligdag begyndte at smuldre. Det der med at gøre rent to gange om ugen røg osv. På den måde ændrede dét, at vi vidste, at politiet ville komme, vores hverdag radikalt."

De har taget et valg

Martin mener ikke, at gode råd kan hjælpe de unge på Jagtvej 69. De unge har valgt kampen, og det forstår han godt.

"Man kunne håbe på, at de besindede sig, og man kunne finde en løsning. Men nu står de ved en skillevej. Jeg forstår godt deres valg. Ritt Bjerregaard giver dem den kattelerm, som vi havde med den tunnel."

En måde at komme ud af huset på, uden at tabe for meget ansigt. Martin bor selv på Nørrebro, og hvis han tænker rigtig grundigt over, hvad der kommer til at ske ved en rydning, ville han ikke kunne sove i nat. "Det er jo en kæmpe stor gruppe unge mennesker, man står med bagefter. Man kan rydde Jagtvej 69 og tage de gadekampe, der bliver bagefter, men den gruppe af unge findes jo stadig. Vi har jo ikke indført dødsstraf i Danmark endnu."

"De er lidt klogere typer i dag, de lytter til hinanden. Dengang skulle vi bare have vores mening igennem. Det er af stor betydning, at de står så samlet. Vores sag var ødelagt efter rydningen."

Der kan være 20 forskellige holdninger om Stevnsgade, men de beslutter i fællesskab.

De skal ud af konflikten som en samlet bevægelse. De har lært noget af Ryesgade. Bevægelsen var splittet. De har snakket om, hvad der skete den gang. Hvad man kan lære af det.

"Ungdomshuset er ikke splittet nu. De har haft mange diskussioner, men de har været fælles om at beslutte at de bliver i huset og kæmper."

dibl@information.dk

Fakta: Ungdomshuset

* 2006: I september tilbyder Fonden Jagtvej 69 at købe huset til de unge, men Faderhuset nægter at sælge.

I oktober afgør Fogedretten, at de unge skal være ude af Ungdomshuset 14. dec.: Københavns Politi garanterer dog, at huset først vil blive ryddet efter årskiftet.

16. dec.: afholder Ungdomshusets brugere en uanmeldt demonstration på Nørrebro. Demonstrationen ender i voldsomme uroligheder, da politiet forsøger at opløse den. 273 bliver arresteret.

* 2007: Den 14. jan. besætter flere hundrede unge en tom industribygning på Dortheavej i Københavns Nordvestkvarter.

9. feb.: Ungdomshusets brugere skal slå til inden for 10 dage, hvis de vil tage imod Københavns Kommunes tilbud og flytte til den nedlagte Stevnsgades Skole.

20. feb.: De unge stiller krav om, at et nyt hus højst må koste en krone, mens kommunen på sin side forlanger 12 millioner kroner for den ejendom, de unge eventuelt kan overtage.

21. feb.: Fonden Jagtvej 69 kaster nu håndklædet i ringen.

22. feb.: Forsøgene på at finde en fredelig løsning på Ungdomshusets fremtid strander.

Billedtekst: Bekymrede forældre til brugere af Ungdomshuset på Jagtvej 69 i København står fredsvagt foran huset. Der ventes en snarlig rydning af huset, hvis de sidste bestræbelser på at løse spørgsmålet i mindelighed slår fejl. Foto: Jens Dige/Polfoto

Titel	
Stednavne	DANMARK NØRREBRO
Emneord	BOLIGAKTIVISTER AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Til salg: Jagtvej 69, 2200 København N: 'Vi sælger et problem'

Dødskampen. Fra hver sin side af skyttegravnen fortæller politikere, embedsmænd og unge historien om, hvordan Ungdomshuset blev solgt. Det er historien om '25 subkulturelle unge' som ender på gaden. Om at blive pisses op og ned af ryggen og om at blive omringet som enlig venstreløve af 300 autonome

Af Lars Borking

Politiet står på taget af Ungdomshuset, og de første brosten har lagt sig til ro på Nørrebros Runddel efter de indledende gadekampe. En regnbue har rejst sig på himlen over Nørrebrogade ud mod Nordvest. Overalt ses grædende unge, og luften er tung og stille som før storm.

Men hvordan kom det dertil, at Ungdomshuset blev solgt, og de unge sat på gaden? Og hvad blev der af løftet om, at der "selvfølgelig" skal skaffes andre lokaler til de mange aktiviteter?

På Ungdomshusets 16 års fødselsdag sker der en ulykke i Göteborg, der får betydning for huset på Jagtvej. Den 29. oktober 1998 brænder et diskotek, og 63 svenske unge omkommer. I Danmark får det overborgmester Jens Kramer Mikkelsen til at se på hvilke ejendomme, der er i risikozonen, og Ungdomshuset får besked på, at standarden skal hæves.

Den manglende brandsikkerhed nævnes i dag af flere involverede politikere som en væsentlig årsag til, at huset senere blev solgt. Det virker påfaldende, for huset fik bevilget omkring 140.000 kr. til arbejdet, og aktivisterne bragte sikkerheden i orden på to uger. Brandvæsnet godkendte i slutningen af 1998 arbejdet. Alligevel lyder det i dag:

"Brandvæsnet sagde, det var uforvarsomt, at de unge var der, og det ville koste omkring otte millioner kr. at sætte huset i stand. Det ville vi ikke give", siger Jette Bergenholz Bautrup (S), som også dengang sad i den københavnske borgerrepræsentation.

Nutidens standard

Andre nævner også sikkerheden som et væsentligt element:

"Man valgte den lette løsning: At komme af med det problem, hvis der skulle ske en ulykke", forklarer Finn Rudaizky, daværende medlem af den socialdemokratiske gruppe.

Rune Larsen fra Ungdomshuset var også med dengang: "Det er jo fuldstændig sort, at de stadig snakker om sikkerheden. Hvis ikke vi var blevet godkendt af brandvæsnet, kunne vi slet ikke have kørt videre."

Uenigheden om virkeligheden illustrerer distancen mellem politikere og de unge gennem hele sagen.

Mogens Pedersen fra Ungdomshuset sidder på tilskuerrækken, da et flertal af politikerne på rådhuset beslutter at sætte huset på Jagtvej til salg. Han er rystet over politikernes diskussion: "Hvis bare de havde brugt syv minutter på at læse deres egne papirer, var der ikke blevet sagt så meget vrøvl".

Blandt de farverige eksempler hører sømandsbossen Preben Møller Hansens sarkastiske beretning om Jagtvej 69's historiske betydning: "Jeg var nemlig til bal der i november måned 1944, og der traf jeg en ung pige på 15, og jeg pillede bukserne af hende på en trappeopgang", siger sømanden fra talerstolen og stemmer derefter for at sælge huset.

Socialdemokraterne henviser ikke længere til brandsikkerheden som husets største problem. Nu handler det om prisen på at renovere huset. Ungdomshuset trænger til en kærlig hånd, og Socialdemokraterne nævner to beløb på omkring seks og 11 millioner kroner, alt efter hvor fint det skal være.

"I forhold til de aktiviteter, der er i huset, er det et urimeligt stort beløb", siger Karin Storgaard (S). Hun er ellers positivt indstillet over for de mange aktiviteter i huset - hun nævner folkekøkken, koncerter, filmklub og gøglere.

Modstanderne af salget bliver ved med at sige, at istandsættelsen kan gøres meget billigere. De nævner to millioner som Københavns Ungdomscentres (KUC) vurdering af omkostningerne ved at sætte et rådhus i stand, hvis de unge selv hjælper med.

"Hvorfor er det ikke godt nok, når det er det, de selv gerne vil have?", spørger Mikkel Warming (Ø).

På tilskuerrækken har aktivisten Mogens Pedersen svært ved at forstå, hvorfor politikerne insisterer på et beløb, der ikke på noget tidspunkt har været et krav fra Ungdomshuset. Tværtimod har aktivisterne igen og igen sagt, at man ikke behøver penge til istandsættelse, hvis bare kommunen vil ændre den tre måneders kontrakt, som gør det umuligt at få ekstern finansiering. Hvis man kan få lovning på ikke at blive sat ud lige foreløbig, vil Ungdomshuset selv finde pengene, ligesom de har gjort tidligere.

Men Socialdemokratiet synes, at kommunen skal bruge minimum seks millioner, hvis det skal "leve op til nutidens standard". Og så mange penge er de ikke interesseret i at give.

"Jeg synes faktisk ikke, vi kan byde de unge det her hus", siger Mona Heiberg (A).

'25 subkulturelle unge'

De borgerlige er mere principielle: "Vi er imod Ungdomshuset. Det var vi fra starten af, og det er vi også i dag. Så er den klar", siger Leslie Arentoft (V). Også han nævner kun de 12 millioner. "Dybest set er det, vi får for de penge, et festberedskab for en lille snæver gruppe mennesker".

Samme holdning lufter Rudaizky: "Jeg betragter det i dag som et værested for 25 unge med helt egen subkultur", skriver han i Politiken to måneder tidligere.

I rådhusalen foran politikerne ligger kommunens egne tal fra KUC, der dels viser, at 75-100 mennesker bruger huset på dagligt plan, dels at op mod 700 kommer til koncertarrangementerne.

I dag siger Rudaizky, at han godt vidste, at "rigtig mange mennesker brugte stedet", og at læserbrevet, der opfordrede "Så luk dog Ungdomshuset", var skrevet på fejlagtigt grundlag. Det blev han opmærksom på, da han besøgte huset sammen med Kultur- og Fritidsudvalget. Besøget fandt sted 25. februar 1999. Altså omkring to uger før han skrev sit læserbrev.

For Louise Frevert (O) er sagen ikke så kompleks. Hun siger om Jagtvej 69: "Lad os hurtigst muligt få sagen afgjort og få det revet ned. Sempelthen jævnet med jorden".

En anden borgerlig indvending imod huset er, at dets brugere er kriminelle. Det er ifølge Mikkel Warming (Ø) ikke sandt. Han henviser til et notat fra Politidirektøren Hanne Bech Hansen, hvor hun 3. juli 1998 har skrevet: "Påståede kriminelle aktiviteter og kriminel adfærd med udspring i Ungdomshuset bygger oftere på antagelser og formodninger (rygter) end på facts."

Det imponerer ikke Leslie Arentoft (V) som siger: "Hver gang, der bliver lavet en demonstration, og den udgår fra Ungdomshuset, så er det mærkeligt nok sådan, at SevenEleven og McDonald's får smadret deres ruder."

Aktivisten Mogens Pedersen sidder på tilskuerrækken og kan ikke genkende det hus, politikerne taler om.

"Vi havde lavet så mange fede arrangementer fra børnepunk til cirkus, og vi havde gjort alt for at åbne huset. Men vi fik aldrig åbnet dialogen med politikerne", siger han.

I salen skrider man til afstemning. Et flertal udenom SF, Ø og SOL beslutter at sætte huset til salg.

Alene med 300 autonome

En mandag aften kort tid efter beslutningen om salget, står Leslie Arentoft (V) alene foran Ungdomshuset. Han er blevet inviteret til 'Ungerens mandagsmøde' for at forsvare lukningen.

"Jeg troede, jeg skulle mødes med ledelsen, men så var der 300 autonome", fortæller Arentoft:

"I kan jo selv købe og drive stedet videre som herre i eget hus. Men så er I også selv ansvarlige", siger han til forsamlingen og stemningen er ond. Nogle teenagepiger skriger og bliver dæmpet af nogle mere ansvarlige. Leslie ryster af skræk, og sveder helt vildt.

"Der må jeg nok sige, at min deodorant slap op".

Det er Mogens Pedersen, der følger Leslie Arentoft ud af døren. Før de skilles, siger Pedersen:

"Jeg er fuldstændig uenig med alt, hvad du står for, men jeg synes det er sejt, at du tør komme her".

Leslie Arentoft er ude på gaden. Han tænder en smøg og går hjem.

Vi sælger billigt

Der er gået over et år siden, at kommunen besluttede at sælge. I lang tid har et banner prydet facaden af Ungdomshuset med teksten: 'Til salg - inklusiv 500 stenkastende autonome voldspsykopater fra Helvede'. Det tilbud afholder mange fra at byde på huset, men i løbet af perioden har tre forskellige alligevel meldt sig. Det er den 16. november 2000, og kommunen skal beslutte, hvem der skal have lov at købe.

"Vi sælger billigt, men vi sælger også et problem", siger den konservative Thustrup Hansen. Forud har Økonomiudvalget afvist Fonden for Blivende Økologisk Balance, som i samarbejde med Ungdomshuset har budt lidt over to millioner. Fonden tilbyder at overtage det juridiske ansvar fra kommunen, men ikke at betale for bygningen. Derfor kræver fonden, at kommunen betaler købssummen tilbage gennem en månedlig leje. Det vil Økonomiudvalget ikke være med til.

Det ender med, at fondens tilbud er faldet fra, da beslutningen om salget skal træffes. Det skyldes blandt andet, at det for en del af aktivisterne fra Ungdomshuset er det svært at acceptere, at huset skal på private hænder. Dette princip er et stridspunkt internt i huset - og det får betydning igen senere hen.

Den ukendte køber

Kommunen sælger endeligt til et foretagende ved navn HUMAN A/S ved advokat Inger Stokvad Loft. At dømme efter diskussionerne ved ingen, hvem hun er.

Peter Skaarup (O) er utryg:

"Det kunne jo være, at Enhedslisten påtaget er så voldsomt imod det her, og så er det i virkeligheden nogle af Enhedslistens sammensvorne, der har lavet det."

Det tror Hans Thustrup Hansen (C) ikke på, for Enhedslistens medlemmer har ikke "et sådant skuespillertalent", at de kan spille rasende uden grund.

Jens Kramer Mikkelsen (S) prøver at gyde olie på vandene, og siger om Inger Loft: "Det er mit indtryk, at det er et

meget ideelt tænkende menneske, som står bag det her".

Og hans partifælle Karin Storgaard siger: "Så vidt jeg kan forstå, er det meningen, at det skal fortsætte som Ungdomshus."

Så selv om de borgerlige er bange for at HUMAN A/S viderfører Ungdomshuset, og Socialdemokraterne er glade for at det nok vil ske, så er de enige om at sælge til aktieselskabets repræsentant, Inger Loft.

Hun har selv udtalt, at det er for at hjælpe de unge, at hun køber huset. En hjælp, Mogens Pedersen sammen med andre aktivister har takket nej tak til på et møde med Inger Loft forud for salget.

"Vi havde selv en fond, der ville købe, og Thustrup Hansen havde sagt, at hvis der ikke var seriøse købere, ville huset få lov at fortsætte. Derfor forklarede vi hende, at den bedste hjælp var at trække tilbudet, men det ville hun ikke høre på", fortæller han.

Kommunens ansvar

Ved salget til HUMAN A/S indfører kommunen en klausul, om at kunne købe huset tilbage, hvis Inger Loft skulle vælge at sælge det videre. Men det kommer hun uden om ved ikke at sælge huset, men aktieselskabet til Faderhuset i september 2001.

Leslie Arentoft sammenligner forløbet dengang med situationen i dag, hvor de unge har sagt, at de kun ville flytte til den nedlagte skole i Stevnsgade, hvis de fik bygningen for én krone: "Det er til grin, hvis man tror, at de nogensinde ville dialogen. De lever af konfrontationen", siger han.

Selv forklarer aktivisterne deres afvisning af at lade fon.den købe til markedspris, både dengang og i dag, med at kommunen skulle acceptere Ungdomshuset som et kommunalt ansvar.

"Det handler dybest set om respekt. Vi er det sted, som skaber mest kultur for unge lavet af unge. Og vi løfter nogle sociale opgaver, fordi vi har rigtig mange utilpassede unge."

Den vurdering bakkes op af Hans Grønberg, der i en årrække havde ansvaret for Ungdomshuset, som direktør i KUC.

"Jeg har mødt 12-13-årige unge, der har stået på gaden og er blevet samlet op i Ungdomshuset og er kommet på fode, fordi de har fået hjælp," forklarer han.

Løftet

Og det var ikke noget dyrt kulturhus, fortæller han:

"De fik mindre end intet. Vi tømte containere og de fik ikke noget kontant tilskud til aktiviteter. Det kostede os måske 10.000 kr. om året", fortæller Hans Grønberg.

"Det er det billigste kulturhus, kommunen nogensinde har haft, og som tak for at løfte en kæmpe social opgave fik vi et spark i røven", siger aktivisten Mogens Pedersen.

I Ungdomshuset er spørgsmålet om det kommunale ansvar noget, som har givet heftige diskussioner. Mogens Pedersen hører til den mere pragmatiske fløj: "Jeg tror det er noget, man har stirret sig blind på," siger han.

Tilbage i 1999 på mødet hvor politikerne beslutter at sætte Jagtvej 69 til salg, er et gennemgående tema, at de gode aktiviteter skal have lov at fortsætte.

"Kultur- og Fritidsforvaltningen pålægges at søge lignende aktivitetsmuligheder for Ungdomshusets brugere andetsteds i byen", står der i beslutningen, og Jette Bergenholz Baurup (S) siger til mødet:

"...selvfølgelig skal der, når det her hus lukker, skaffes andre lokaler til mange af de aktiviteter. Det står vi fast ved".

"Det løfte glemte de alt om, da beslutningen om at sælge først var taget", siger Mogens Pedersen.

Det afvises af Jette Bergenholz Baurup: "Jeg var selv sammen med Jens Kramer Mikkelsen ude og tilbyde de unge, at de kunne få Huset i Magstræde", siger hun i dag.

"Det er direkte løgn. Jeg har fulgt Jens Kramer hele vejen igennem og diskuteret sagen med ham. Det passer ikke, at han nogensinde har tilbudt Magstræde", siger tidligere KUC-direktør Hans Grønberg.

Heller ingen af de unge forhandlere fra den tid, har nogensinde hørt om, at Jens Kramer skulle have tilbudt Magstræde.

"Der blev snakket om muligheden, men alle tog det for en joke, og det var aldrig et seriøst tilbud", siger Mogens Pedersen.

Selv afviser den tidligere overborgmester Jens Kramer af princip at kommentere noget som helst fra sin embedsperiode.

Det sidste tilbud

Det er onsdag den 28. februar 2007, og på Københavns Rådhus er Jette Baurup, som formand i børne og ungdoms-udvalget med til at lukke Stevnsgadeløsningen. Fristen er udløbet, og Ungdomshuset har ifølge Jette Baurup ikke meldt tilbage.

Stevnsgade skole overdrages til dem, den oprindeligt var tiltænkt.

"Vi havde jo tilbudt Stevnsgade, også for at holde, hvad vi havde lovet", siger Jette Baurup og henviser til løftet om kommunen skulle søge alternativer.

Det forstår Mogens Pedersen ikke: "Så løftet betød, at vi godt måtte købe et hus til 12 millioner?"

Ingen ved endnu, at det skal blive sidste dag i Ungdomshusets 24-årige liv, og Mogens Pedersen spørger sig selv, om den forhandlingstrategi, han har stået for, har været frugtesløs: "Det er først efter den 16. december, at de er begyndt at komme med udspil. Måske er det os, der har fejlet. I al den tid, hvor vi har forsøgt at komme dem i møde, har de bare pisses os op og ned af ryggen."

"De her folk er ikke interesseret i noget konstruktivt. Det er fuckfingeren hele vejen igennem", siger Leslie Arentoft.

På Nørrebro er Ungdomshuset blevet til Faderhuset. Udenfor på gaden står politiet vagt, og her bliver de stående indtil huset er revet ned.

refleks@information.dk

Kronologi

1982: 29. oktober får de unge nøglerne til huset på Jagtvej 69.

1996: 27. januar raserer en brand Ungdomshusets store sal

1996: 20. februar foreslår de konservative, at huset ikke renoveres efter branden.

1997: 9. april indgår KUC en ny aftale med de unge. De kan nu opsiges med tre måneders varsel fra årets udgang.

1998: 29. oktober brænder et diskotek i Göteborg.

1999: 6. maj vedtager et flertal i Borgerrepræsentationen at man vil sælge.

2000: 26. januar sættes Ungdomshuset til salg af kommunen

2000: 16. november beslutter Borgerrepræsentationen at sælge til Human A/S ved Inger Loft.

2001: 28. september sælger Inger Loft til Faderhuset.

2003: Faderhuset stævner Ungdomshusets brugere med krav om ejendomsret.

2004: Byretten afgør, at Faderhuset kan smide de unge ud. De unge anker dommen.

2006: Østre Landsret stadfæster byrettens dom.

2006: I september tilbyder Fonden Jagtvej 69 at købe huset til de unge, men Faderhuset nægter at sælge og forsøger med hjælp fra fogeden at få de unge ud af huset. De unge søger om at få deres sag prøvet ved højesteret.

2006: I oktober afgør Fogedretten, at de unge skal være ude af Ungdomshuset 14. december. De unge får afslag på at prøve deres sag ved højesteret.

2007: 1. marts ryddes Jagtvej 69, og gadekampe starter flere steder i København.

Billedtekst: Pirater i Tivoli. Mens Københavns Kommune i 1999 behandlede salget af Ungdomshuset gennemførte husets brugere en række protestaktioner. En af de mere spektakulære var en besættelse af Tivolis Fregatten, der for en kort stund blev udstyret med pirater og fribytterflag. Foto: Morten Bjørn Jensen/Polfoto

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME SUBKULTURER
Personer	PEDERSEN_MOGENS_INSTRUKTØR KRAMER_MIKKELSEN_JENS_OVERBORGMESTER BERGENHOLZ_BAUTRUP_JETTE_BORGERREPRÆSENTAN
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Nedtælling til ragnarok

Udrydningstruede: De unge i Ungdomshuset på Nørrebro i København forbereder sig på "dødskampen". De sortklædte unge har ikke ejendomsretten på deres side, men de betragter huset som deres og samler allerede sten sammen for at have kasteskyts klar mod politiet. I deres egen selvforståelse kæmper de en retfærdig kamp for en anderledes livsstil. Vi rapporterer fra husets normalt lukkede verden.

Af JAKOB RUBIN og NIELS HOUGAARD (foto)

Det er onsdag, nedtællingen er i gang.

Hver dag er en dag mindre til dommedag.

Eller ragnarok, som de kalder det på plakater og løbesedler.

Ungdomshuset på *Nørrebro* forbereder sig på konfrontation og en usikker fremtid, men det er også *business as usual*.

Denne kolde novemberaften, hvor Morgenavisen Jyllands-Posten er inviteret indenfor, syder det fra gryder med vegansk lasagnesovs og svær håndværkeraktivitet.

Boremaskiner graver i murværket. Svejseapparater smeder jerngitre og rør.

Der holdes møder i husets øverste etager med et vist hemmelighedskræmmeri.

Et punkband øver sig i høj musik på fjerde sal, mens madkøen af sultne aktivister vokser frem mod Folkekøkkenets servering klokken 20, som altid på onsdage.

Det berygtede kulturhus på Jagtvej har været Københavns skæve og utilpassede unges tilholdssted i 24 år.

Huset skal i henhold til en landsretsafgørelse være rømmet 14. december, hvorefter en omstridt frikirke efter års juridisk tovtrækkeri endelig vil kunne råde over sin retmæssige ejendom.

Faderhuset, som den vækkelseskristne gruppe hedder, købte huset i 2001, men har aldrig kunnet anvende det.

Sagen synes klokkeklar. Loven har talt. Men hele affæren ser anderledes ud, hvis man bevæger sig ind i løvens hule og taler med de sortklædte og piercede unge.

Vrede og kolde

Denne aften er der cirka 100. De er vrede. Og kolde i den uopvarmede bygning. Tøjet er for tyndt. De er rykket sammen. Nogle ser forstemte ud. Spørger man ind til det, er de nervøse for fremtiden.

Andre planlægger at kæmpe. Alle føler sig svigtet og bruger samme ord: Vi giver aldrig op.

Kamp bliver det uden tvivl. Det behøver man blot et kig i historikken for at fastslå.

Reelt har der stået blæst om "Ungeren" fra dens spæde begyndelse i 1982. Gadekamp er en del af stedets identitet. De unge betragter sig som medlemmer af den yderste venstrefløj. Deres fjender befinder sig i hele den modsatte ende af skalaen, ikke kun hos Jonnis nazister fra Greve og andre skinhead-typer. Også den til enhver tid siddende regering.

Ofte er manifestationer af den ene eller anden art endt i vold og stenkast. Med knippelsuppe til dessert fra visirklædte betjente.

Ungdomshusets øjensynligt sidste kamp begyndte i 1999, da Københavns Kommune besluttede at sælge bygningen, som byens unge dengang i 17 år havde haft ret til at bruge og bestemme over.

Salget var et brud på en klokkeklar aftale, mener de.

»De tog deres egen gave tilbage,« siger Ditte, talskvinde, tre piercinger i undermundens.

Som alle andre herinde ønsker hun ikke – af "sikkerhedshensyn" – at få sit efternavn i avisen.

Støtte fra nær og fjern

I husets slidte, graffiti fyldte rum er stemningen anspændt.

Alle indgange er barrikaderet og forstærket af bomme af jernrør, der fjernes og sættes tilbage hver gang, nogen skal ind og ud.

Flere unge end normalt deltager i husets aktiviteter. Perifere aktivister bliver stationære, udenlandske parallelgrupper er aktiveret og forventes til byen for at bakke op, når skæringsdatoen nærmer sig.

Støttearrangementer for Ungdomshuset på Nørrebro er afholdt i Dublin, Berlin, Lübeck, Kiel, Wien, Toronto,

Athen, Amsterdam, Utrecht, Leeds, Göteborg, Karlskrona, Malmö og Oslo – ifølge rygterne.

Under den engelske overskrift "International Mobilisation for Ungdomshuset" kan man på en irsk, anarkistisk hjemmeside læse opfordringer til at støtte Ungdomshuset og »gøre helvede hedt for den danske ambassade i Dublin.«

For at aflægge Ungdomshuset visit som journalist og fotograf bliver ens anmodning diskuteret på et mandagsmøde, Ungdomshusets ugentlige styrende organ, som det har været det fra begyndelsen i 1982.

»Vi bliver overrendt af journalister. Det er stressende, men vi har besluttet at tage imod. Vi har også brug for at vise, hvem vi er,« forklarede talsmand Nikolaj, der heller ikke ser nogen grund til oplyse sit efternavn.

Mandagsmødet er åbent for alle brugere af Ungdomshuset. Som regel deltager mellem 50 og 100 personer.

På møderne diskuteres alt, der har med driften af Ungdomshuset at gøre. Det kan tage timevis og slutter ofte efter midnat, når dagsordenen er overstået og alle har sagt, hvad de ville.

Plads til alle der giver plads

Ungdomshusets yndlingsfarve er sort. Tøjet er sort, væggene er sorte og gulvene sorte af møg.

Nederst i huset ligger cafeen "Hullet", hvor Folkekøkkenet serverer økologisk, vegansk aftensmad – ikke bare kødfrit, også uden æg og mælkeprodukter – for en tyver.

Ramponerede sofaer står spredt i det rodede rum.

Heavy metal lyder fra en højttaler. Bunker af 12-30-årige venter på maden.

Reglerne står på væggen: *Ingen racisme!*

Ingen homofobi!

Ingen sexism!

Absolut ingen stoffer!

En forklarer, at kommer man op at skændes og smides ud, er man forment adgang, indtil man er mødt op på et mandagsmøde og har forklaret, hvad der er sket og forsikret om, at det ikke sker igen.

»Vi vil ikke have ballade. Vi går ind for fred. Vores motto er: Vi giver plads til alle, der giver plads til alle,« forklarer Ditte

Hun er af mandagsmødet udpeget til at gå med os rundt.

I køkkenet er 8-10 unge gutter m/k i militærstøvler og andet punkerudstyr i færd med at snitte, hakke, rive og koge i store gryder. Aftenens menu er rucola/bønne-salat, ris, tofulasagne, hjemmebagt brød og kokoskage til dessert.

På køkkendøren hænger et skilt: Hunde ingen adgang.

Herefter må det være bevist, at Ungdomshusets hunde ikke kan læse. Eller er lige så meget imod regler som deres ejere.

En aktivist stjæler en kage fra bordet. Kører den langsomt hen til kanten med en finger, da de andres opmærksomhed er vendt væk, og vupti er den forsvundet bag piercingerne i hans mund.

»Overskuddet fra Folkekøkkenet går til et ungdomshus i Hviderusland. De har virkelig brug for penge,« forklarer en pige fra madgruppen.

I to af husets rum befinder trykkeriet sig og pladeforlaget, der producerer undergrundsmusik på vinylskiver, som sælges til fester og i andre ungdomshuse verden over.

Forberedelse til opgør

På trappen til første sal er medlemmer af husets håndværksgruppe i færd med at bore femkronetykke jernstænger og stykker af togskiner ind i murværket på begge sider af de afskærmede vinduespartier.

»Det er ingen hemmelighed. Vi barrikaderer os,« siger Ditte.

»Det har vi besluttet på et mandagsmøde. Vi er jo ikke interesserede i bare at slippe politiet ind, mens vi sidder pænt og synger,« som hun siger.

Fotografen får at vide, at han ikke må fotografere barrikaderne. Vi må heller ikke komme op på øverste etage af huset, hvor øvelokalerne ligger.

På trappen derop står ni plastickasser med store sten. Det kunne ligne en indsamling af kasteskyts, der kun er nået midtvejs.

Vi beder Ungdomshusets bedst kendte talsmand, Adam, om en forklaring på stenene.

»De skal forhåbentlig ikke bruges til noget. Men vi har hele tiden sagt, at vi vil forsvare os. Angribes vi juridisk, forsvarer vi os juridisk, angribes vi fysisk, forsvarer vi os fysisk,« siger han.

Hvad hvis en politimand får sådan en granitblok i hovedet fra fjerde sal. Det kan være ret farligt?

»Det kan også være farligt at ligge i benlås eller blive slået med knipler i hovedet, mens man har håndjern på. Det har rigtig mange af os prøvet. Selv til fredelige demonstrationer,« siger han.

»Vi er ikke ude på vold, men den kan være vores sidste våben.«

Ingen i Ungdomshuset er i tvivl. Den aktuelle trussel mod husets eksistens er den alvorligste i de 24 år, stedet har været opholdssted for sortklædte unge fra nær og fjern.

»Nogle er bange for, hvad der vil ske, hvis politiet stormer ind i kampdragter. Det er op til en selv at vurdere i øjeblikket, hvor langt man vil gå. Og hvad man vil gøre for at forsvare det sted, vi alle elsker,« siger Ditte.

Heller ikke hun har overvejet sine grænser. Men hvis de unge overrumpler og trækkes ud af huset og anholdes i hundredvis på halvanden time, ved hun godt, hvad der vil ske.

»Vi genbesætter huset,« siger hun.

Fra baren skriger en: »Ungeren har historisk værdi på linje med Jelling-stenen. Bulldozer de os, svarer det til at hugge Jelling-stenen til brosten,« siger han, mens nogle tysser.

»Hold kæft, du er ikke Ungdomshuset.«

»Jeg er ligeglad. Jeg er husets sidste patriark. (Der grines). Og jeg kommer den dag, der skal kæmpes for det her,« siger han.

Masser af aktivitet

»Problemet er,« fortsætter den smilende talskvinde Ditte, »at vi gør et meget stort stykke socialt arbejde. Her kommer rigtig mange unge, som samfundet ikke tager sig af. Vi hjælper hinanden og lærer at være aktive. Hvis vi bliver smidt på gaden, bliver nogle af os måske til problemer.«

På hendes arm er tatoveret "69" – Ungdomshusets nummer på Jagtvej.

Ungdomshuset afholder årligt over 200 arrangementer ud over de 52 mandagsmøder.

Hver måned byder på mindst otte koncerter, de fleste med tre-fire bands pr. aften, mange fra udlandet. Søndagen er der biograf. Om onsdagene folkekøkken, tirsdag og torsdag café. Derudover er der børnediskotek og nogle søndage om året gøgl og cirkus om eftermiddagen.

»Alt det laver vi uden en øre i støtte. "Ungeren" er det eneste kulturhus, der ikke får offentlig hjælp. Vi samarbejder og lever op til alle kommunens krav. Vi er kreative, aktive unge, der bare vil leve på en anden måde,« siger Ditte.

Hun tror stadig på en politisk løsning i sidste øjeblik. Det gør Christina også. Hun sidder i Spejlægget, Ungdomshusets lille koncertlokale.

Christina er 24 år, solidt piercet, med høstakfrisure og tatoveringer.

Christina vil ikke oplyse sit efternavn. Det drejer sig om registrering.

»Mange af os er blevet opsøgt af racister og fascister, som sender breve med trusler eller chikanerer vores hjem, hvis de finder ud af, hvor vi bor,« siger hun.

For Christina, der arbejder som kok på en vegetar-restaurant, er Ungdomshuset hele hendes liv. Hun har i syv år gratis lagt mere end et fuldtidsarbejde i Ungdomshusets aktiviteter.

»Det har rigtig mange af os. Vi knokler for det her. Der er intet kulturhus i København, der er så aktive som os. Det her sted bliver virkelig brugt. At de vil smide os ud svarer til, hvis der kom en og smed dig og din familie på gaden,« siger hun.

Hun fortæller, at hun begyndte at komme i huset som 13-årig. Siden har hun oplevet hele sin ungdom i huset, den første kæreste, og den næste.

»Der er rigtig mange, som har rigtig travlt med at give Ungdomshuset skylden for alt. Sagen er, at der stort set ikke har været nogle problemer herinde i mange år. Vi kan ikke tage ansvaret for alle Københavns unge mennesker. At nogle har været oppe at slås og bagefter er løbet over i Ungdomshuset betyder ikke nødvendigvis, at vi har noget med dem at gøre,« siger hun.

Retten til at være anderledes

Christinas drøm er et mere retfærdigt samfund. Et hvor der er plads til dem, der godt vil være anderledes.

»Jeg siger ikke, at alle skal leve ligesom mig. Men jeg vil bare gerne have lov til det,« siger hun.

Som alle andre i Ungdomshuset hævder Christina med overbevisning, at hun er imod alle typer vold.

»Der skal nok sidde nogen derude med kløe i fingrene efter at smide os ud. Stensikkert. Jeg ved ikke, hvor mange gange, jeg er blevet visiteret og tilbageholdt af politiet uden at have gjort noget som helst. Sådan er det bare. Engang blev jeg stoppet to gange, bare på ruten langs Assistens Kirkegård,« siger hun.

Folkekøkkenet er klar og serverer maden. De første i køen er heldige at få gaffler. De næste må vente. Har man spist op, står én klar:

»Hey, kan jeg ikke lige få din gaffel.«

jakob.rubin@jp.dk

• Se flere billeder på www.jp.dk

Fakta: Ungdomshuset

- 12. november 1897: Folkets Hus, Jagtvej 69, står færdigt.
- 29. oktober 1982: Københavns Kommune overdrager huset til Ungdomshusets aktivister.
- November 1984: Politiet stormer Ungdomshuset og anholder 40 unge på grund af et butikstyveri af 40 flasker whisky.
- Oktober 1989: Et medlem af den nedlagte, tyske terrorgruppe Rote Arme Fraktion besøger Ungdomshuset.
- Marts 1993: Ungdomshuset får spiritusbevilling.
- 1994: Det sidste besatte hus, Mimergade 7 i Århus ryddes. BZ-bevægelsen opløses.
- April 1997: Ungdomshuset indgår formel lejeaftale med Københavns Kommune. Aftalen kan hæves med tre måneders varsel.
- Oktober 1999: Københavns Kommune sætter Ungdomshuset til salg.
- November 2000: Kommunen afviser at sælge til Faderhuset. Sælger i stedet huset til selskabet HUMAN A/S.
- September 2001: Faderhuset overtager HUMAN A/S. Opsiger to dage senere lejemålet med Ungdomshusets brugere.
- 1. januar 2002: Faderhuset trænger ind i Ungdomshuset ved brug af låsesmede. De kræver ejendomsret over bygningen, men tvinges til at opgive.
- August 2003: Faderhuset stævner Ungdomshuset med krav om, at de skal ud.
- Januar 2004: Faderhuset får medhold i byretten.
- August 2006: Landsretten stadfæster byrettens dom.
- Oktober 2006: Forskellige interessegrupper tilbyder at købe Jagtvej 69 af Faderhuset for at give det til de unge. Faderhuset afviser.
- 14. december 2006: Datoen hvor Ungdomshuset skal være ryddet.

Angribes vi juridisk, forsvarer vi os juridisk,

angribes vi fysisk, forsvarer vi os fysisk.

Adam, talsmand for Ungdomshuset

Titel	
Stednavne	DANMARK TYSKLAND SVERIGE NØRREBRO KØBENHAVN
Emneord	BOLIGAKTIVISTER AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO FADERHUSET_FRIMENIGHED

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Fredelig demonstration for Ungdomshuset

Knap 5.000 mennesker trissede i går gennem Københavns gader for at vise deres støtte til Ungdomshuset på Nørrebro.

Af MORTEN VESTERGAARD

De var der alle sammen. Den nye autonome mediedarling, Adam, med Aldi-pose og et følge af piger. Socialborgmester i København, Mikkel Warming (EL), og frem for alt en stor gruppe almindelige mennesker.

5.000 mennesker samlede sig i går eftermiddags til demonstration på Rådhuspladsen i København med en appel til byens politikere, der på samme tidspunkt satte sig til mødebordet på rådhuset: Red Ungdomshuset på Nørrebro.

»I dag skal vi vise, at vi ønsker dialog,« sagde en repræsentant for initiativtagerne, Borgergruppe for bevarelse af Ungdomshuset, da en del af demonstrationen begyndte på Skt. Hans Torv på Nørrebro. Over et banner med skriften »Intet korstog i vores gader«.

Cafegæster nikkede med på den ørehængende støttesang »Ungdomshuset blir', uanset hvad I sir'«, mens lastbilen satte kurs mod Rådhuspladsen.

Eskorteret af et nærmest usynligt politi trissede det brogede følge gennem byen.

Ingen ballade

Mange havde talt om risikoen for uroligheder i forbindelse med demonstrationen, som skulle markere den dag, Ungdomshuset oprindeligt skulle have været ryddet. En bekymring, der ikke var blevet mindre, efter at Ungdomshusets ejere, den kristne menighed Faderhuset, kun godt 24 timer tidligere havde afslået at sælge huset på Jagtvej 69 til en fond for 13 mio. kr.

Dramatikken blev denne eftermiddag leveret af to medbragte hunde, der røg i totterne på hinanden, og en barnevogn, der kørte over en lyserød ballon.

Enkelte udtrykkeligt autonomt udseende typer havde trukket halstørklædet op over næsen, men da menneskemængden entrerede Rådhuspladsen til tonerne af Madness-klassikeren "Our House", var der mere folkefest end frustrationer i luften.

Mængden forsøgte på opfordring at råbe politikere bag rådhusets vægge op, da de kl. 17.30 begyndte deres møde. Men ikke overraskende uden umiddelbar reaktion.

»Det er vigtigt, at vi i dag viser, at vi kan demonstrere fredeligt,« mente Peter, der til daglig er folkeskolelærer på Nørrebro.

Vigtigt kulturtilbud

Han stod alene i mængden med sin cykel og en fakkell, for at »støtte et vigtigt kulturtilbud og et fristed«.

»Jeg håber, det ender fredeligt. Men jeg må indrømme, at jeg er bekymret. Mange af mine elever kommer der jævnligt.«

»De unge er så knyttede til det sted, at jeg er bange for, at de er villige til at gå meget langt for at forsvare det. Hvis du havde været gift med den samme i 25 år, ville du heller ikke give slip på hende uden kamp,« mente han.

Fra scenen blev kampen for huset sammenlignet med bøndernes kamp mod stavnsbåndet, og arbejdernes kamp for bedre arbejdsvilkår.

To unge fra Ungdomshuset havde ved et pressemøde på trappen til rådhuset tidligere på dagen forsøgt at forklare pressen, hvad det er, kampen handler om.

Bordtennis og perler

»Der er brug for os. Vi har mange, der ikke passer ind andre steder, og som ikke vil nøjes med tilbud om bordtennis og perlømønstre,« sagde en unge pige i blå kedeldragt, der påstod, at hun hed Ditte B. Sætter.

Det bakkede 5.000 op om i aftes, inden de fredeligt gik hver til sig.

På vej ind i en HT-bus kom en lyshåret pige med en stille opfordring.

»Jeg håber, at mange går hjem for at bede en bøn for, at hun ombestemmer sig«.

Med adresse til Ruth Evensen. Politikerne fulgte ikke umiddelbart de unges bøn på Borgerrepræsentationsmødet, og politiet har erklæret, at huset vil blive ryddet efter nytår.

Bønner kan vise sig ikke at række for de unge.

På lørdag kl. 15.00 er der igen demonstration for Ungdomshuset i Københavns gader.

morten.vestergaard@jp.dk

De unge er så knyttede til det sted, at jeg er

bange for, at de er villige til at gå meget langt for at forsvare det. Hvis du havde været gift med den samme i 25 år, ville du heller ikke give slip på

hende uden kamp.

Peter folkeskolelærer

Billedtekst:

Demonstrationen for Ungdomshusets bevarelse samlede omkring 5.000 deltagere. Foto: Niels Hougaard

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME DEMONSTRATIONER
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Ungdomshuset: »Brosten taler ikke særlig godt«

Den landskendte fredsaktivist Ulla Røder kritiserer brugerne af Ungdomshuset for at bruge vold i kampen for at bevare huset på Jagtvej 69.

Af KLAUS ULRIK MORTENSEN

Ulla Røder og hendes venner har taget opstilling et stykke bag politiafspærringerne.

»Politi og kontrol skaber mere vold!,« råber de ud i den vinterkolde aftenluft, men det 12 stemmer store fredskor kvæles i tåregas, sirener og kanonslag.

En kvinde foreslår, at de synger for hendes barn, som kæmper i fortroppen, men fredsaktivisterne kan ikke andet end at se de unge kaste sten og sig selv i armene på det panserklædte politi.

»Hvis Fredsbevægelsen var mødt talstærkt op, kunne den stille sig imellem de stenkastende demonstranter og politiet,« siger Ulla Røder til Morgenavisen Jyllands-Posten tre dage efter urolighederne på Nørrebro.

Inviteret de forkerte

Vi møder hende over en kop kaffe i Oktober Bogcafé på Amager. Et par dage om ugen passer hun bøger, malerier og plader for ejeren, men det er arbejdet med afviste flytninge, som optager og klistrer hende til computerskærmen ud i de sene aften- og nattetimer.

De fleste husker Ulla Røder for at beskadige den atombærende ubåd Maytime i 1999 og fire år senere svinge en hammer mod et britisk Tornado-fly. Aktionerne resonerede i aktivistkredse verden over og indbragte hende den såkaldte alternative Nobels Fredspris.

»Det vigtigste for mig er, at der ikke er nogen mennesker, der kommer til skade i aktionerne,« understreger hun.

Ansvar for de tumultariske tilstande på Nørrebro skal ifølge Ulla Røder lægges på skuldrene af de mange udenlandske aktivister, som med armerede hjelme, kanonslag og skarpslebne jernstænger forråede gadekampene.

»De udenlandske grupper gik fuldstændig grassat og satte containere og biler i brand. Det er ikke mit indtryk, at de unge, der normalt kommer i Ungdomshuset, opfører sig sådan,« siger Ulla Røder.

Hun mener, at Ungdomshuset har inviteret de forkerte udlændinge til at støtte sig. Det seneste år har hun undervist aktivister i at håndtere konflikter med politiet. Eleverne lærer her gennem interaktive rollespil at afværge konflikter mellem to parter. En vigtig forudsætning er ikke at nedgøre nogen af parterne.

Det er ifølge Ulla Røder årsagen til, at konflikten mellem Ungdomshuset og frimenigheden Faderhuset er låst fast: fordi ingen af parterne kan trække sig ud uden at tabe ansigt.

Efterlyser engagement

»Hvis vi blandede os i demonstrationen lørdag, ville de unge nok sige "skrid, I har ikke noget med os at gøre". Men så måtte vi gribe fysisk ind ved enten at sætte os på jorden mellem politiet og demonstranterne eller tre og tre omringe de forreste personer og føre dem ud af demonstrationen,« siger Ulla Røder og oplyser, at særligt det sidste er en taktik, der er meget brugt i Skotland.

Herhjemme er der ikke nær så mange engageret i fredsarbejdet. Ulla Røder fortæller bl.a., at hun på vej hjem fra demonstrationen lørdag mødte to fra Fredsbevægelsen, som først nu havde forladt privaten, fordi de i radioen havde hørt, at der efterfølgende var fest i Ungdomshuset.

»Det er sorgeligt, at de ikke tager fredsarbejdet alvorligt. Fredsbevægelsen er ikke ensbetydende med at forholde sig passivt til begivenhederne,« siger hun.

Ulla Røder er opmærksom på, at hun måske ikke har gjort nok for at trække folk ind i Fredsbevægelsen. Men hun håber, at urolighederne kan åbne folks øjne for nødvendigheden af arbejdet.

Udlandske erfaringer

For nylig skrev hun et brev til den internationale fredsbevægelse "War Resisters" med forslag om at producere foldere, som skal lære folk at forholde sig fornuftigt og være i stand til at gribe ind over for uroligheder ved demonstrationer.

Her mener hun, at Ungdomshuset har en del at lære. Der er efter hendes mening for mange demonstranter, der hygger sig med øl bagerst i feltet. Ulla Røder husker bl.a. en fuld mand i julemandskostume, som havde taget sæde midt på vejen.

»Hvis folk møder op til en demonstration, skal de sgu ikke drikke bajere. Hvis man ikke tager sig selv alvorligt, kan

man heller ikke forvente, at andre gør det,« siger hun.

Ulla Røder mener, at forholdene på det område i udlandet er mere ordnede. Hun vil nu tage kontakt til Ungdomshuset og tror, at de vil være lydhøre over for hendes forslag.

»De skal slås med kommunen og ikke politiet. Brosten taler ikke særlig godt.«

klaus.mortensen@jp.dk

Fakta: Blå bog

Fakta: Ulla Røder

• 52 år. • Hun er uddannet

bankassistent. • I 1999 udførte hun sin første aktion. Samme år blev hun medlem af den britiske fredsaktivist-gruppe "Trident Ploughshares", som har

forpligtet sig til at bekæmpe atomvåben.

• Hun har deltaget i 40 aktioner og er samlet idømt otte måneders fængsel.

• I dag afventer hun dom for hærværk på et Tornado-fly i Skotland i 2003.

Billedtekst:

Ulla Røder mener, at Ungdomshuset har inviteret de forkerte aktivister fra udlandet og kritiserer aktivisternes voldelige adfærd under demonstrationen i lørdags. Foto: Mik Eskestad

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

BIOGRAFI AUTONOME DEMONSTRATIONER
FREDSBEVÆGELSER

Personer

RØDER_ULLA_FREDSAKTIVIST

Virksomheder

UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

»Det er uniformen , vi hader«

Interview: 17 årig aktivist

Interview: Hvad driver unge til vold og livsfarlige angreb på andre som under Nørrebro-urolighederne? En 17-årig fortæller, hvorfor han tre dage i træk kastede brosten og flasker mod politiet og byggede barrikader i de københavnske gader efter rydningen af Ungdomshuset.

Af MORTEN VESTERGAARD og KRISTOFFER PINHOLT

Han fører armen bagom hovedet. Ser på flasken, der ligger i hans hånd – og på den betjent, han har udset sig.

Det er torsdag aften i sidste uge på Nørrebrogade i København. Ungdomshuset er 12 timer tidligere blevet ryddet af politiet. Nu kæmper husets støtter i gaderne. Blandt dem en hhx-elev fra Dragør.

Han fører bevægelsen igennem. Flasken knuses mod betjentens blå hjelm. Den første af mange flasker og sten.

»Når panserne ankommer for at slukke ilden i barrikaderne, kaster du din brosten. Hvis du kan nå det, så kaster du én mere. Men når de kommet helt ud af bilerne, løber du ned ad sidegaderne. Det er *hit and run* -strategi. Den kender enhver aktivist. Men det er klart, at adrenalin pumper.«

Han syner ikke af meget. En knægt på 17 år, store sorte støvler, sort læderjakke, mintgrøn Fjällräven-rygsæk på ryggen. Lyse dun på overlæben, blå øjne. Hverken høj eller bred. Hætten over hans hoved skjuler en elefanthue, som sidder på baghovedet. Klar til at blive trukket ned, hvis der skulle blive brug for det.

Han forklarer, hvordan han og gruppen gentog *hit and run* -strategien i kvarteret omkring Nørrebrogade. Satte ild til barrikader og stillede sig klar med flasker eller brosten, når politiet kom.

Vi mødes med ham i en gangtunnel, der løber på tværs af Jagtvej på Nørrebro. 100 m fra det ungdomshus, hvis facade vakler, i de øjeblikke den unge mand fortæller sin historie. Forudsætningen for vores samtale er, at han får lov til at være anonym.

Denne eftermiddag er han kommet for at sige farvel til det hus, som har formet ham de seneste fire år. Og for at fortælle, hvorfor han kæmpede mod politiet.

»Når jeg kaster, tænker jeg bare, at politiet skal væk. De skal gå væk. Jeg kæmper for huset og min identitet. Det er mine minder, der nu ligger i ruiner. Det er klart, at jeg er aggressiv, når jeg står på gaden. Jeg er i sorg,« siger han og peger i retning af ruinerne på Jagtvej 69.

Har du overvejet, at du kan gøre alvorlig skade på den betjent, som du har kastet sten og flasker mod?

»Ja. Men det er jo ikke betjentene som personer, vi hader. Det er uniformen . Jeg vil ikke skade dem, men bare skræmme dem væk. De er jo godt udrustet til kamp. Jeg har set, hvordan deres uniformer er. Man ville jo kunne slå dem med en kølle i ryggen, uden at de kan mærke det. Det er mest af alt en psykologisk kamp, vi kæmper i gaderne. Det er en menneskelig reaktion at forsvare sig. Vores våben er flasker og sten. Men jeg er da glad for, at ingen er kommet alvorligt til skade endnu.«

Ingen koordination

Han forklarer, at det ikke har været en koordineret taktik fra aktivisternes side i mange dages gadekampe mod politiet.

»Det er ikke rigtigt, at det har været planlagt, hvordan demonstrationerne skulle udvikle sig. Det er bare "carpe diem". Grib dagen. Der er ingen central styring, og det bliver det heller ikke fremover. Indtil videre har jeg fundet sammen med en gruppe hver dag. Nogle kendte jeg fra huset, andre havde jeg aldrig set før.«

Hvordan har du undgået at blive anholdt?

»Nogle tænker sig om, andre gør ikke. Elefanthuen gemmer jeg ofte i mine underbukser, så panserne ikke finder den, når de visiterer mig. Det har reddet mig flere gange,« siger han.

Har du også været med til at brænde biler af?

»Nej. Det bryder jeg mig om. Det går jo ud over de forkerte – almindelige mennesker, som ikke har noget med dette at gøre.«

Han er kommet i Ungdomshuset de seneste fire år. Huset har formet ham, modnet ham, mener han. For godt fire år siden tog han bussen fra Dragør på Amagers sydspids for at høre en vens band spille koncert i Ungdomshuset. Iført skaterbukser, kondisko og skovmandsskjorte. 13 år gammel. Koncerten ændrede hans liv. I dag står han forsagt, sørgende og sortklædt og fortæller om sine følelser for huset på Jagtvej 69.

»For fire år siden havde jeg to rigtige venner. Jeg var bare ikke en del af fællesskabet. Det blev jeg i Ungerens. Man lærer meget af selv at skulle styre et hus. Her har jeg gennem diskussioner fået en politisk identitet. Jeg er vel

marxist og anarkist. Under alle omstændigheder er jeg i opposition til det nuværende system,« forklarer han.

Torsdag den 1. marts om morgenen var han ved at gøre sig klar til at tage i skole på badeværelset i sine forældres parcelhus i Dragør, da en kæde-sms meddelte, at politiet var i færd med at rydde Ungdomshuset. Han stillede skoletasken fra sig og tog bus nummer 30 til Bella Centret, hvorfra han tog en metro til Nørreport Station og gik det sidste stykke op ad Nørrebrogade til Ungdomshuset, hvor flere hundrede støtter og nysgerrige allerede havde samlet sig.

Da politi og demonstranter tørnede sammen på Nørrebrogade ud på eftermiddagen, var han med, og da der efterfølgende blev bygget barrikader, var han der.

Den første brosten

Kl. 23 samme aften forlod han gadekampene, sneg sig langt husmurene til metrostationen ved Forum og kørte tilbage til Dragør. Fredag eftermiddag tog han turen den anden vej. Ifølge hans egne ord trak han som én af de første en skruetrækker op ad lommen og lirkede brosten op fra Skt. Hans Torv kort efter midnat fredag aften. Få minutter senere brød flere af politiets hollændervogne i brand efter at være blevet ramt af demonstranternes molotovcocktails.

»Mine forældre ved godt, hvad jeg laver. Vi har ikke rigtigt talt om det, men jeg ved, at de ikke kan lide det med brostenene. Men de er stolte af, at jeg kæmper for en politisk sag,« siger den 17-årige, der fortæller, at han håber at få en læreplads som tømrer næste år.

Men det er fremtid. Nu fortæller han, hvordan han de seneste måneder har været arbejdet på at sikre Ungdomshuset mod politiet. Med dobbeltsidede trædøre fyldt med brosten. Han har selv fjernet tagrenden på husets tag, så brosten kunne trilles ud over kanten, når betjentene kom.

»Men jeg må sgu indrømme, at det var smart gjort af politiet at gå ind fra taget. Var de kun kommet fra gaden, kunne vi havde holdt i tre dage. Det er jeg slet ikke i tvivl om.«

Nedlagt hanekam

Det lyse hår er klippet helt kort på siden af hovedet, og langt på toppen. Lange lokker hænger foran ansigtet. Han forklarer, at det normalt er redt op i en hanekam, men at det kan være det samme under elefanthuen.

Han fortæller, at om hvordan han som en del af miljøet omkring Ungdomshuset jævnlige er stødt sammen med mindre grupper af nynazister forskellige steder i København. Og om at hele miljøet omkring Ungdomshuset er voksende. Der er de seneste måneder kommet mange nye ansigtet på Jagtvej 69. Især de helt unge.

»Vi bliver hele tiden flere, og dette tiltrækker blot endnu flere. Det får os til at rykke mere sammen. I slipper ikke for os. Jeg håber, vi får et nyt ungdomshus, men indtil da vil vi samle os på Stengade 30, på Rådhuspladsen, på Blågård's Plads og på Gammel Torv.«

morten.vestergaard@jp.dk

kristoffer.pinholt@jp.dk

Billedtekst:

Den 17-årige aktivist ser ikke noget galt i at angribe politibetjente med brosten og brandbomber. Foto: Steen Wrem

Politi under angreb på Nørrebro under sidste uges uroligheder. Foto: Thomas Fredberg

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN NØRREBRO
Emneord	UROLIGHEDER DEMONSTRATIONER POLITI AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Husets A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Debat: Plads til de ”normale ”

Af Bodil Moes, Journalist Elme Allé 23 3500 Værløse

Ordet normalisering giver Martin Tulinius (Morgenavisen Jyllands-Posten den 1. april) associationer til »regimer, som vi normalt ikke ynder at sammenligne os med«.

Han ser et demokratisk samfund som et, hvor »den enkelte borger kan leve i fred på trods af religion, køn og hudfarve« og kaste med brosten, hvis nogen stiller krav. Ingen skal presses til at tage ansvar for noget af det, der holder samfundet sammen, men skal nasse på dem de foragter. Ikke kommunen, men de autonome samfundshadere fik lagt Ungdomshuset ned. De opdagede ikke, at vi lever i en anden tid end dengang, nogle andre unge fik brugsretten til dette hus. Og christianitterne skal ikke anlægge sag mod nogen, men være taknemmelige for ikke at få en efterregning for mange år uden ejendomsskatter og andet "normalt".

Fra et fredeligt samfund er vi blevet til et samfund, hvor ungdomsbander terroriserer, og hvor stadigt flere udsættes for knivstikkeri og anden grov gadevold. Så er det måske ikke ligefrem smart at lade stå til og vise forståelse for ødelæggelse af en hel bydel.

Ungdomshuset som hjemsted for musik og mad og Christiania som turistattraktion kan og skal tilsyneladende forherliges, for begge er en hån mod de af Tulinius så foragtede "normale" borgere, der får rudekuverter ind ad døren og i værste fald mister deres bolig, hvis de ikke betaler. Her hjælper det ikke at smide brosten efter kongens foged eller sparke butiksruder ind. Derfor må man håbe, at lovgiverne straffer Nørrebros voldselite, inklusive forældrene, så budskabet omsider siver ind: Det skal ikke udvikle sig til et ulovlighedssamfund.

Billedtekst:

Christianitterne skal være taknemmelige for ikke at få en efterregning for årene uden ejendomsskatter, mener skribenten.

Titel

Stednavne

DANMARK KØBENHAVN

Emneord

AUTONOME POLITIK

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Sidste udkald

Der er lagt op til det endelige opgør om UNGDOMSHUSET. Et slag i en 25 år lang krig mellem sortklædt ungdom og regelberedt samfund. Det er ungdommens grænseløse drømme i frontalt sammenstød med den indhegnede ejendomsret. Det er to forskellige sprog, to forskellige samfund ? måske endda to forskellige tidsopfattelser.

Af Mads Kastrup

Det er som at gå ind i en anden tid. Vi lukkes ind i en borg, der forbereder sig på krig. Der bakses med jernstænger og bjælker på den anden side af den barrikaderede kælderdør. Derefter ser det sort ud. Vi entrerer »Hullet«. En bar i bunden af Danmarks mest berygtede bygning.

Her er kælder koldt. Pupillerne udvides i tusmørket og fanger en møblering af storskralds-sofaer med tilhørende stearin-dækkede borde.

»Det ligner jo sig selv. Det er lige før, det hele står, som dengang vi lige havde overtaget det i 1982,« smiler Martin, 40 år og gammel BZer.

»Vi gør også meget for at bevare historien i huset ? beholde det, der er malet på væggene og sådan noget,« replicerer Adam, 28 år og talsmand fra Ungdomshusets pressegruppe.

Det er eftermiddag. Ungdomshuset er ved at vågne. Nogle teenagepiger på 14-15 år spiller bordfodbold. Med bred eyeliner og smalle smil. En eller anden finder nogle stearinlys, en anden kontakten til nogle farvede lyskæder, en tredje sætter Björk afdæmpet på anlægget. Kaffe er udelukket, undskylder Adam: »Alle kanderne er smadret«. Sortklædte teenagere kommer og går. En del med ringe i næsen. De fleste med hår, der protesterer mod det småborgerlige begreb »frisure«. Mange er klædt i det, deres bedsteforældre vil betegne som »autonom-uniform«, ungdom fra hvilken de ikke forventer andet end snøvlede råb og stenkast. Men her er fredeligt. Kun dørvagtens stedvise skramlen med stænger og bjælker for hver ud- og indgang larmer.

Vindebroen må ikke være nede. Fjenden står snart derude.

Det hævdes, at en nabo længere henne ad gaden i al hemmelighed har fået et tilbud om at leje sin karnap mod Jagtvejen ud til Danmarks nye, lokale CNN, TV2 News. Stationen skulle således håbe, at kampen om Ungdomshuset vil blive et 24-timers slag. En BZ-krig for TV2 News, hvad Golfkrigen var for CNN.

Men slagets længde bliver sandsynligvis tættere på 24 minutter. End ikke de borgbefæstede unge selv nærer de store illusioner.

»Politiet kommer en eller anden tidlig morgen og braser gennem væggene. Lejlighederne inde i bygningen ved siden af står tomme, så kommer de nok den vej ind med specialtropper. Jeg regner ikke med, at vi kan holde huset i længere tid,« siger talsmanden Adam med det til lejligheden passende »efternavn« B. Zetter.

Vi er på vej ind i 25-året for Ungdomshuset på Jagtvejen 69 på Nørrebro i København. Fogedforretningen, der skal sætte ungdommen på gaden for ejerne ? den kristne frimenighed Faderhuset ? er lige blevet udsat. Politiet har ikke mandskab til at beskæftige sig med ungdomskludder i december måned, lyder forklaringen. Desuden er der julefreden at tage hensyn til, tilføjes det.

Men de kommer. Det er udgangspunktet i huset. De unge har samlet bunker af sten oppe på taget. De har barrikaderet alle muligheder for indtrængning. Kommunen har på den anden side udfærdiget en evakueringsplan for områdets børneinstitutioner. Og naboer planlægger at rejse udenbys ? hvis blot de vidste, hvornår »helvede bryder løs«.

»Det bliver en grim konfrontation. Det bliver voldeligt, væmmeligt og helt unødvendigt,« siger Marius Hansteen, beboer i en af naboejendommene. Her er man i færd med at renovere et gårdmiljø, der støder op til Ungdomshuset. »Vi går jo meget op i, at de nye brosten først skal leveres efter, det hele er overstået,« siger han.

De kalder det selv »The Final Battle«, Det endelige Opgør, i en opfordring til udlændinge i bevægelsen om at udføre sympatiaktioner. Subsidiært komme til København og være med i slaget.

»Der er ingen tvivl om, at det er det endelige opgør. Enten gennemføres rydningen, eller også reddes huset på en måde, hvor det sikres i fremtiden. Vi vil jo gerne have det sidste,« siger Adam.

Retorikken om »Det endelige Opgør« fortæller, at vi taler om et afgørende slag i en lang krig. Vi taler krigen mellem det, der engang hed BZ-bevægelsen og Det Etablerede Samfund. Senere blev det til De Autonome. I dag nærmer de at anerkende samlebetegnelser for et fællesskab, der er i »konstant forandring«, som det hedder. Så kan det omgivende samfund ironisere alt, hvad det vil. Om at de har haft det samme tøj på derinde i 24 år. Eller at de har et bevaringsandægtigt, ligefrem konservativt forhold til forgængernes vægmalerier som beskrevet.

»Det er sjovt. Men her knap 25 år efter er diskussionen den samme. Argumenterne er også de samme. Det hele er det samme. Da vi kæmpede for et ungdomshus og fik det her, var det også sådan. Vi ville have et sted, hvor vi

kunne være os selv uden indblanding. Det omgivende samfund havde travlt med at ville normalisere os. Det er som at spille et bånd fra 1982, « siger Martin Lindblom, der som teenager og BZer var en af dem, der fik huset overdraget af Københavns Kommune i begyndelsen af firserne.

Ifølge eks-BZeren, der ikke kommer i Ungdomshuset mere, men er kommet på Berlingske Søndags opfordring, er historien om husets opståen simpel. Og perspektivet i denne historie er dertil malende på tærsklen til det forestående slag.

»Jeg kom med langt hår, fjer og perler. Vi var sådan en lille troldegruppe. Vi var edderbukme naive, søde og inkluderende. Jeg havde sgu da ikke set, at jeg de næste femten år ville rende rundt og være supermilitant og forsvare det ene hus efter det andet og brænde ting og sager af. Men det blev konsekvensen af de prygl, vi blev mødt med. Jeg var 15 år, dengang vi besatte Mekanisk Musikmuseum. Vi smed et toilet ud ad vinduet mod politiet. Et halvt år efter havde vi et ungdomshus. Det var den lære, jeg drog af det. Vi havde prøvet alt andet i vores kamp for at få et sted, men de var skide ligeglade. De pryglede os bare. Den dag vi gav igen, blev vi inviteret til forhandlinger,« siger Martin.

Gadekampe og demo'er med heftig håndgemæng har været et vilkår for »bevægelsen« lige siden. Resten af samfundet ser en flok unge, selvretfærdige anarkister rasere en gudstjeneste i Faderhuset som forrige søndag. De unge ser sig selv som desperate ofre, der bagbundne forsøger at gøre sig fri af løkken inden hængning.

»Det er vigtigt at holde fast i, at det, der skete ude ved Faderhuset, jo ikke var et forsøg på at begå hærværk, så vi kan gennemtrumfe vores mening og holdning. Det, der skete var, at folk blev tvunget ud i det militante forsvar. For at det her ikke skal dø. Det her hus er deres liv. Jeg kender ikke nogen, der er kommet ind i det her miljø uden som udgangspunkt at være pacifister, uden at synes at Gandhi var en fantastisk skikkelse, uden at have den indstilling, at vi sætter os ned, og hvis de så tæver os, så skal der nok være medier, der opdager det. Hvis man så gentagne gange oplever at få rigtig mange tæsk og den eneste historie, der kører bagefter, er, at nu lavede unge demonstranter ballade igen, så får folk nok. Så begynder de at slå igen,« siger Adam B. Zetter.

Hvad enten man godtager denne reviderede udgave af Gandhis ikke-volds-anvendelse eller ej, står det klart: Den har godtgjort BZerne, de autonome og den nuværende bevægelse i Ungdomshuset som en flok unge, der definerer sig via sine modstandere. Ikke ved egne visioner, samling og mål. En flok unge, der er i trodsalderen og klæder sig, som er de med i musicalversionen af »De elendige«. En flok unge, der vrænger selvopkøbt og dramatisk ad samfundet, som er samfundet en uudholdelig far eller mor. »500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede«, som det hedder i det berømte og berygtede banner, der blev hængt ud mod samfundet fra Ungdomshuset, da det blev sat til salg.

»Her blev ironien nok aldrig helt forstået. Det blev taget lidt for bogstaveligt. Måske ikke mindst den dér med »helvede«, kunne vi så senere konstatere med Faderhuset. Men vi reagerer jo på, at de har solgt huset. I stedet for at spørge os om, hvorfor vi har hængt det dér banner ud med voldspsykopaterne, og hvorfor vi ikke bare forlader stedet, når nogle andre ejer det, så skulle man spørge politikerne om, hvorfor de har solgt huset hen over hovedet på os,« siger Adam.

De sortklædte i Ungdomshuset har næsten alle dage været i kamp. Endda så meget at de færreste uden for de overmalede mure nogensinde har fået styr på, hvad »bevægelsen« går ud på. Hvad vil de? Udover at indrette sig i demonstrativ kontrast til gode, borgerlige boligdrømme? Hvad er visionen?

Den er åbenbart først og fremmest at »være dem, de andre ikke må lege med«, som det hedder i en graffiti ud mod Jagtvej. Det er ungdom, der kræver det betingelsesløse fristed og er villige til at trodse en del regler for at opnå det. Eller som Martin Lindblom udtrykker det:

»Forhandlingerne, der ledte frem til det her hus, var så kaotiske, at ingen nogensinde kan forestille sig det. Havde jeg været teknokrat inde på Rådhuset, havde jeg simpelthen skudt os, som de møgunger, vi var ? eller skudt mig selv i frustration. Vi ville jo ikke være en del af dem eller deres måde at gøre det på. De ville have ledere at forhandle med, så vi skiftede forhandlere for hver gang. De vidste aldrig, hvem der kom, og alting begyndte forfra, hver gang der kom nogle nye teenagere ind og smed benene op på bordet. Vi ville netop ikke være normale«.

Da Ungdomshuset blev overtaget, var det tilmed »et meget flot og fint hus«. Det lignede nogle andres. Hvorfor BZerne straks overmalede alle vægge med diverse farver.

»Vi fik splittet hele lortet ad i løbet af to sekunder. Jeg kan da stadig græde over, at der var sådan en balkon med fine forgyldninger. De blev alle smadret, fordi vi sad med militærstøvler på og bankede rytmen fra de bands, der spillede. Pointen var imidlertid, at det var vores egen måde at gøre det på, ikke om det var den rigtige måde. Det er sådan, det er. Og det er vel også sådan, det har været lige siden,« siger Martin.

»Ungerer«, som Ungdomshuset hedder blandt brugerne, er i dag udtryk for en demokratiopfattelse, ifølge talsmand Adam. Intet mindre. Minoriteter skal beskyttes, fordi man gerne vil have et rigt og mangfoldigt samfund, hedder det. Eller som husets »grundlov« lyder: »Ingen sexismen, ingen heterosexisme, ingen racisme, ingen vold, ingen hårde stoffer.«

»Det er det, det går ud på, hvis du spørger. De her krav har sjovt nok gjort os til afvigere, forestil dig det! Normaliteten afkræver hele tiden afvigere, at de skal retfærdiggøre deres eksistens. Hvis man nu i stedet sagde, at mangfoldighed er positivt, så behøvede man ikke bruge alle de kræfter på at skulle normalisere alt, presse alle til at være som flertallet. Der tænker jeg ikke bare på Ungdomshuset, jeg tænker også på Christiania. Kampen for at bevare det her hus, er lig kampen for diversiteten, for retten til at være anderledes,« siger Adam.

Han mener ikke, »bevægelsen« er i stand til at være anderledes i andre huse eller andre steder. De 200 faste brugere og »nogle gange over tusind koncertgængere« beviser på snart 25. år, at de har en hævdvunden ret til

adressen, hvor de holder koncerter, film- eller litteraturaftener eller mødes til veganermad, påpeger han. Her ønsker man ikke krig. Man er blot tvunget ud i en.

»Der har aldrig været duer og høge. Det er de samme, der står og laver veganermad i folkekøkkenet, som vil forsvare huset på militant vis. Om de er det ene eller det andet, afgøres af det pres, de sættes under. Lader man være med at angribe huset og lader være med at angribe vores demonstrationer, så slår folk ikke igen. Så bruger de deres krudt på at lave kultur, for det er, hvad de helst vil,« siger talsmanden.

Han kan ikke svare på, hvor mange af veganerne, der vil gribe til stenene på taget og slynge dem mod politibetjente nede på Jagtvejen, den dag en rydning går i gang. Det er »op til hver enkelt at afgøre med sig selv«.

Borgen »Ungdomshuset« forbereder sig på krig. Hvad enten dens befolkning er i stand til at slås eller ej. Det er tilbage til stenkastalderen endnu en gang. En tid, det omgivende samfund har lagt bag sig sammen med ofrets århundrede og omkvæd som »pansererne er nogle svin«, og »det er samfundets skyld«. I nutidens forældrekøbsboligalder er gadekrig med barrikaderede, hætteklædte bypartisaner, der stenkastende dystre med skjoldklædt politi i kampuniformer, ikke længere et politisk spørgsmål. Og det er slet ikke »Historien om et forudsigeligt mord«, som forfatteren Carsten Jensen skrev om da besættelsen af Ryesgade faldt i firserne.

Det er et spørgsmål om ejendomsrettens ukrænkelighed. Samt at bevare julehandlens fred. Alt er forandret.

Og så alligevel ikke, som eks-BZer Martin påpeger.

»Det er de samme argumenter, der bruges i dag som dengang, Carsten Jensen skrev den dér historie. Det er præcis den samme historie, der gentages. Vi kender begyndelsen, og vi ved, hvordan det ender. Det er så deprimerende at se, hvordan de bare ønsker at tæske sig igennem,« siger Martin Lindblom.

Ingen blev dog nogensinde myrdet i Ryesgade. Efter et par forsøg opgav politiet at gå ind. Efter ni dages belejring opløste besættelsen sig selv. Naboforeningen, der løbende har forhandlet med Ungdomshuset om »gode naboskab«, håber de nyslåede BZere i huset på Jagtvej 69 vil drage en anden lære end gadekrigens håndværk af historien. Et eller andet a la besættelsen af Allotria. Her hængte 80er-BZerne et banner op med teksten: »Vi bestemmer selv, hvornår vi vil slås«. Hvorefter de gravede en hemmelig tunnel og var forsvundet, da rydningen med massivt politiopbud satte ind.

»Kaster de med brosten, vil ingen kunne huske denne kamp fra de andre. Men nu, hvor de har tabt al sympati med aktionen mod Faderhuset, kunne de genvinde den ved at snyde politiet med én eller anden intelligent, politisk manifestation. De vil få så meget medvind, at de vil kunne opnå at få et nyt hus,« siger Martin Stahl fra »Naboerne på Nørrebro«.

Men i Ungdomshuset er sagen klar. Faderhuset, fogeden og politiet bestemmer, hvornår de skal slås. Der er ingen vej ud. Der er ingen vej tilbage. Og det er alt sammen politikernes skyld. De holdt ikke, hvad de lovede.

»Kald det affektionsværdi, kald det en bygning med vores personlighed, kald det hvad som helst. Hvorfor ikke tilbyde Faderhuset, som ikke har noget forhold til det her hus, et andet sted i stedet for os? Det her hus var folkets hus, bygget af fagbevægelsen. Der er sket epokegørende ting her. Det var her, man i 1910 besluttede, at 8. marts skulle være kvindernes internationale kampdag. Alt, hvad Ritt Bjerregaard står på skuldrene af, ligger i det her hus. Hvordan kan hun sidde det overhørig? Ka? de ikke finde en løsning politisk, har vi kun to muligheder. Enten bøjer vi os og makker ret uden kamp. Eller også viser vi vores frustration og vrede og svarer igen. Jeg kan ikke forestille mig, at folk ikke vælger det sidste,« siger Adam.

»Jeg vil endda sige, at de risikerer hermed at lægge grunden til ti-femten års gadekampe i København. Og det ønsker ingen. Heller ikke os fra firserne,« supplerer Martin.

Vi lukkes ud på samme måde, som vi blev lukket ind. Der bakses med jernstænger og bjælker ved den barrikaderede kælderdør. Derefter stiger man op. Ud af »Hullet«. Ind i et Danmark, hvor »bevægelsen«, vi netop har lagt bag os, betragtes som en bevægelse på stedet. Hvor den ungdom, der barrikaderer sig under hævd af at være en prøve på nationens demokratiske rummelighed, er en simpel overskridelse af ejendomsretten. Bag ved barrikaderes døren på ny. Vindebroen hæves igen. Også når man går ud af borgen, er det som at gå ind i en anden tid.

mkp@berlingske.dk

www.ungeren.dk

Ungdomshusets hjemmeside

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME MORD VOLD DEMONSTRATIONER SUBKULTURER
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO FADERHUSET_FRIMENIGHED

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Tilbage til start

Af JESPER EISING

Efter weekendens vold har brugerne af Ungdomshuset

mistet megen sympati, og en fredelig løsning er svær at få øje på. Politikerne vasker hænder, men sagen kan ende med at eksplodere i hovedet på dem alligevel.

Mens flammerne slukkes på Nørrebro, synes enhver form for fremskridt og ethvert håb om en fredelig løsning i sagen om Ungdomshuset meget fjært. Intet har ændret sig en tøddel, og parterne står om muligt endnu mere stejlt over for hinanden end nogensinde før.

Beboerne og butiksejerne på Nørrebro kan derfor efter alt at dømme se frem til nye voldelige konfrontationer mellem autonome og politi med hærværk og utryghed til følge.

Ungdomshusets brugere – som i pressen ofte bare betegnes som »de unge« – er ikke en fuldstændig homogen flok. Og der er ganske givet mange moderate, ikke-voldelige unge iblandt, som blot ønsker at bevare »deres« hus og det miljø, som de har opbygget.

Men ved at invitere hårdføre autonome og hærdede gadekrigere fra hele Europa til at forsvare Ungdomshuset i det, som er blevet kaldt »The Final Battle«, har brugerne af Ungdomshuset mistet megen af den sympati, der ellers kunne være for deres sag. Det illustrerer de mange reaktioner på gadekampene, som er kommet fra politikere, beboere på Nørrebro og almindelige borgere i øvrigt.

SELVFLGELIG MÅTTE DET KOMME til gadekampe – det har hele tiden ligget i luften, lyder det fra dem, som har fulgt begivenhederne. Men så snart de valgte volden, så snart de valgte konfrontationen frem for dialogen, så snart de valgte at smadre det kvarter, som de påberåber sig at være en del af, malede »de unge« sig op i en krog.

Derfor synes det heller ikke realistisk, at den fond, som forgæves har forsøgt at købe Ungdomshuset til de nuværende brugere, bare køber et andet hus til dem. »De unge« vil ikke have noget andet hus, det har de sagt igen og igen.

I det nye år vil politiet derfor rydde Ungdomshuset. Det skal de, selv om politiledelsen dybest set synes, det er en rigtig mægopgave. To retsinstanser har afgjort, at den kristne frimenighed Faderhuset er den retmæssige ejer af huset på Jagtvej 69, og Fogedretten har kundgjort, at »de unge« i huset skal ud.

Men uanset hvordan og hvornår rydningen sker, kommer det ikke til at gå stille af sig – det viser weekendens begivenheder med al tydelighed. En rydning vil næppe heller sætte punktum i sagen, og mange – ikke mindst beboerne på Nørrebro – frygter, at der vil komme måneder med uroligheder, hærværk og vold i kølvandet på, at politiet rykker ind i Ungdomshuset.

FLERE PARTER SKYDER SKYLDEN for problemerne – ikke på »de unge«, men på politikerne i Borgerrepræsentationen. Både butiksejere, beboere på Nørrebro samt støtter til »de unge« mener således, at overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og hendes kolleger sidder med nøglen til en fredelig løsning.

Rent juridisk er der intet at komme efter for politikerne, så det kan være svært at se, hvad de helt præcis skal gøre. På den anden side viser Ungdomshusets tumultariske historie, at de københavnske folkevalgte har kørt slingrekurs og i nogles øjne har forsøgt at skubbe problemet til side.

Det gør de så igen. Efter weekendens vold har alle politiske partier, på nær stort set Enhedslisten, valgt at fordømme, vaske hænderne og skubbe ethvert ansvar fra sig.

Politikerne vil ikke have mere med Ungdomshuset at gøre.

Men når gaderne igen eksploderer i vold, og naboerne til Ungdomshuset ser deres værste frygt blive til virkelighed, kan det være, at bystyret alligevel bliver tvunget til at tage livtag med den betændte sag, hvad enten Ritt Bjerregaard og co. ønsker det eller ej.

Ellers kan det blive meget svært at slukke flammerne på Nørrebro nok en gang.

jis@berlingske.dk

Titel

Stednavne

DANMARK KØBENHAVN NØRREBRO

Emneord

AUTONOME

Personer

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Ingen stilhed før de stormer

Interview: Ungdomshuset

For første gang i mere end 20 år kan danskerne høre piratradio. Bølgerne kommer fra et lille studie dybt inde i Ungdomshuset på Jagtvej 69. Radiofolkene mener selv, at de har en kulturel mission, og de bliver ved, til de får et »undskyld« - eller til huset bliver ryddet.

Af Janus Køster-Rasmussen

»Så er der en lytter, der har ønsket Paragraf 119 med »Slå Først«. Og det er jo rigtigt: Hvis du vil undgå politivold, så husk at slå først. Og fuck dig, Bjarne!«

DJen på Piratradio 69 tager den slidte mikrofon fra munden. Hans stemme er forvrænget, så den lyder som en mellemting mellem Frøken Klokkeren og en af musene i »Askepot«. Han skruer op for den larmende danske punkplade og griner ved sig selv. Måske fordi hans afsluttende hilsen gik ud til Bjarne Christensen, der er indsatsleder ved Københavns Politi? DJen er blot en af fem-seks mennesker i Ungdomshusets trange bud på et radiostudie. Det ligger i en afkrog af bygningen på Jagtvej 69, mellem fire snuskede vægge med graffiti overalt. Vinduerne er dækket til, og der hænger tre gasmasker på væggen. Alle med friske filtre, hvis nu gaspatronerne alligevel skulle finde vej ind gennem vinduesrammerne.

Fra disse sparsomme 20 kvadratmeter sender Piratradio 69 i foreløbig fred og ro, og det er dybt usædvanligt i Danmark. Sidst, pirater hærgede de danske radiobølger for alvor, var i begyndelsen af 1980'erne, hvor DR stadig klamrede sig til monopolen. Dengang som nu slog politi og telestyrelse hurtigt og hårdt ned på piratradioer. Men Piratradio 69 er den mest vedholdende danske piratradiostation i mere end 20 år. Og det kan miljøet omkring det udkældte Ungdomshus - paradoksalt nok - takke sine banemænd og -kvinder i Faderhuset og Københavns Kommune for.

Klar til angreb

Da jeg ankommer, står tre hætteklædte mænd ved et skur på husets bagside og forsøger at bryde en hængelås op med en boltsaks. En af dem skuler og ser mig an, men ordene »Berlingske« og »aftale« hjælper på sagen. Jeg bliver lukket ind i huset af en tynd, rødhåret mand i tyverne, der kalder sig 'Ulla'. Han er en af dem, der står bag Piratradio 69, og han viser vej til studiet. På vej gennem huset ligner det en borg, der ved at blive gjort klar til at modstå et angreb. På en trappeafsats ligger to store ruller pigtråd og en håndfuld sække med mørtel, og et sted er der bygget en armeret afspærring, der ser ud, som om den kan lukkes i på et øjeblik. Der lurer i det hele taget en sær stemning i huset - en blanding af forventning og uvished om, hvor voldsom den snarlige storm bliver. Da vi er gået gennem den store og hærgede fællessal, bliver 'Ulla' formanet om, at han ikke må slippe sine gæster af syne. Ingen fra pressen må gå rundt på egen hånd.

Fremme ved studiet slutter to andre radiofolk sig til os. De har valgt at hedde DJ Drønet og DJ Mig-i-røven - den første er tynd, langhåret og med et chik overskæg, den anden er mindre og har ladet skægget finde vej rundt i hele ansigtet.

»Radioen er et vindue ind til de ting, som det rigtig drejer sig om,« siger DJ Mig-i-røven.

»For vores facade er lidt svær at afkode: Den er sort og med graffiti, og folk har nitter på tøjet. Det signalerer for mange trussel og hårdhed. Men de værdier, som hersker i huset, er egentlig meget bløde: De handler om at passe på hinanden og give plads til minoriteter. Man skal ret langt ind i huset for at opdage de værdier - man skal næsten have været med på et møde og høre, hvordan man diskuterer magtstrukturer i huset. Derfor er det fedt, at radioen viser, hvad huset står for.«

Men hvorfor taler I så med forvrængede stemmer? Det virker ikke særlig imødekommende?

»Man skal lytte til det, der bliver sagt, i stedet for hvem der siger det,« siger DJ Drønet.

»Jeg tror, at de fleste folk finder det humoristisk. Men jeg har ikke så god fornemmelse af, hvad den generelle befolkning synes om sådan en pitchen musestemme.«

»Man kan jo bare vælge at synes, at den lyder sød,« foreslår DJ Mig-i-røven.

Ingen sexismen mod Ruth

Radiofolkene henviser til Ungdomshusets pressegruppe, når man spørger til husets generelle situation. De er kun interesseret i at tale om deres piratradio, som de til gengæld er meget begejstrede for. Også selv om den kun eksisterer i kraft af Ungdomshusets højspændte situation.

»Nu er det kørt så meget op i en spids herinde, at det er blevet sådan et sted, hvor politiet ikke kan komme før den der rydning. Så kan man lige så godt bare helt åbenlyst sende herfra. Hvis vi havde gjort det på et hvilket som helst andet tidspunkt, så havde det udløst en ransagning, som måske havde udløst en rydning,« siger DJ Mig-i-røven.

Piratrado 69 sender 24 timer i døgnet, og på studiedørens tavle står der et navn ud for de fleste af døgnetimer. Hver dag kl. 12 indtager pressegruppen studiet og sender en såkaldt nyhedstime, hvor de fortæller deres version af striden om Ungdomshuset. Ellers fylder musikken det meste, men DJ Drønet gør opmærksom på, at der også har været programmer om »irske landbrugsrettigheder og græske frihedskampe for frirum lig Ungdomshuset«.

»Der er også meget for børn,« indskyder 'Ulla' og peger på oplæsninger af »Karius og Baktus«, »Cirkeline« og den hjemmegjorte føljeton »Ungdomsmusene og panserkatten«.

Det eneste, radiogruppen ikke vil høre i æteren, er nedgørelse af bestemte personer eller grupper. »No Death Threats!« står der på sedler flere steder i studiet. Selv ikke mod Faderhusets leder, Ruth Evensen.

»Vi har opfordret til, at man ikke lige kommer til at sige, at Ruth skal skydes, for så kommer der en sag ud af det. Men ellers siger folk, hvad fanden de vil. Der var en lytter, der SMS'ede noget om Ruth, men så var der en anden SMS, der pointerede, at det var en sexistisk måde at nedgøre Ruth på. Og så blev der sagt noget om husets værdier på den måde,« siger DJ Mig-i-røven.

Hvordan er det at sidde og lave radio til fordel for et af de mest upopulære miljøer i Danmark?

»Det har jo aldrig været et miljø, der specielt gerne ville forstås. Og lige meget hvad, så kan vi jo ikke få lov at blive her, selv om hele Danmark syntes, at det var en god idé,« siger DJ Mig-i-røven.

Sidder I og laver radio med den tanke i baghovedet, at det ikke varer ved?

»Jeg tænker da på, at når man skriver sig på tavlen, så skal man ikke skrive alt for langt hen i ugen,« siger han.

»Arh, det er noget pivskids-shit, det der. Det, synes jeg, er noget fis. Vi regner ikke med, at vi skal nogen steder,« siger 'Ulla'.

De skal sige undskyld

I Ungdomshuset er der lige så mange meninger, som der er brugere. Det gælder også radiogruppen. Men én ting er de enige om: At de har en kulturel mission, også selv om den er ulovlig.

»Et mål kan være at gøre opmærksom på det hul, der er i det medietilbud, der er nu. Der er jo ikke noget undergrundsradio. Men der er folk, der godt gider at lytte til det her, og folk der godt gider at lave det. Og der er overhovedet ikke noget, der ligner det. Der er slet ikke noget reggae og punk og drum'n'bass og gamle funkplader og al den slags,« siger DJ Mig-i-røven.

Men I bryder jo loven, når I sender. Betyder det ikke noget?

»Jeg synes ikke, at det gør noget, at noget er forbudt, når det er moralsk okay. Ligesom at gå over for rødt, hvis der ikke kommer nogen biler. Og at bruge en del af frekvensbåndet, hvor der bare ellers var stille, til at sende noget fed kultur, der ikke eksisterer andre steder - det kan jeg kun stå inde for. Det er åndssvagt, at det er forbudt. Det er godt, at der er nogen, der bryder sådan en lov. For det er også noget af det, der er med til at holde samfundet justeret.«

Hvad skal der til, før I stopper med at sende?

»Hvis de giver os huset tilbage og siger undskyld for al den ballade, der har været, så kan vi godt prøve at gøre radioen lovlig.«

Man kunne også sige, at det er jer, der skal sige undskyld for den ballade.

»Jamen, vi har jo ikke taget noget fra nogen. Vi har fået en gave, og den er vi glade for. Men så har de fucket op og er kommet til at sælge den til nogle semifascistoide psykopater, der hader homoseksuelle og muslimer. Hvad for en slags mennesker er vi, hvis vi accepterer sådan en fadæse? Jeg synes, at det ville være helt fair, hvis de rettede deres fejl,« siger DJ Mig-i-røven.

I studiet spiller de en finsk udgave af et Billy Idol-nummer, da jeg lister ud igen sammen med DJ Mig-i-røven. Jeg lægger mærke til en seddel, hvorpå der står, hvordan Ungdomshusets brugere skal forholde sig i tilfælde af en rydning. Det lyder så fredeligt: Den første dag skal man demonstrere foran Ungdomshuset eller i sit lokalområde, den næste i Folkets Park.

Da vi står på en af husets trapper, kommer der en sortklædt mand og smyger sig om bag gelænderet. Der slår han slåen fra på en lem i husets ene gavl, der fører ud i frosten. Han smutter hurtigt ud og beder os lukke efter ham. Jeg skynder mig at smutte med.

jara@berlingske.dk

Ungdomshuset kort

I 1982 får en gruppe unge fra bl.a. BZ-miljøet brugsretten til Ungdomshuset af Københavns Kommune. I 2000 sælger kommunen huset til Human A/S, der året efter sælger huset videre til Frikirken Faderhuset. Efter flere retssager får de unge at vide, at de skal være ude af huset senest 14. december 2006. Men i god tid inden meddeler politiet, at rydningen tidligst vil ske i januar 2007. Ved en demonstration til fordel for Ungdomshuset 16. dec. 2006 kommer det til voldsomme optøjer mellem politi og demonstranter. 273 demonstranter anholdes. Fonden Jagtvej 69 har siden sidste år søgt at købe huset tilbage til de unge uden held. Senest har fonden, sammen med Københavns kommune, forsøgt at etablere et nyt ungdomshus i en nedlagt skole i Stevnsgade, tæt på Ungdomshuset. I går afviste Ungdomshuset udspillet, og Københavns Kommune og Fonden Jagtvej 69 anser nu forhandlingerne for at være brudt sammen.

Piratradii Danmark

Det er ulovligt at sende FM-radio i Danmark, hvis man ikke har en tilladelse fra Telestyrelsen, og hvis man ikke

betaler rettighedspenge for den musik, man spiller. Modsat lande som Holland og England, hvor pirateriet trives, er der i Danmark stor respekt for reglerne: Det er mere end 20 år siden, at de seneste markante radiopirater har indtaget bølgerne.

Radio Mercur, ThistedFebruar-oktober 1974. For at vise DR, politikerne og resten af verden, at det godt kunne lade sig gøre at drive kommerciel lokalradio i Danmark, begyndte Poul Foged at sende hver lørdag fra 9-14. Udsendelserne blev afviklet fra en Philips kassettebåndoptager, og radioen havde enkelte reklamer. Lytterne kunne ønske sange ved at skrive til en særlig postadresse. Poul Foged er i dag programchef for den kommercielle Radio Alfa, der sender fra Randers og Skive.

Grill RadioSeptember 1982. I protest mod DRs monopol begynder tre unge mænd at sende musik og hjemmelavede sketches fra taget af to forskellige højhuse på Frederiksberg. Tre tirsdag aftener i træk lykkes det Grill Radio at sende deres seks minutter lange udsendelser med Frank Zappa-numre og satireindslag om Post & Telegrafstyrelsen, før selvsamme instans kører pejlevognene ud. En af piraterne bliver taget efter den sidste udsendelse og får en bøde på 1500 kroner.

Radio RutanaApril 1983. Fra en 49 meter høj, barrikaderet silo på den nedlagte Rutana-brødfabrik tæt på Nørrebro Station når BZernes radiostation at sende i omkring et halvt døgn, før politiet stormer.

Radio MayfairMarts-august 1984. Den senere The Voice-radiovært Philip Lundsgaard og to venner synes, at P3 består af gamle mænd. Så trioen fra Hørsholm bygger deres egen sender og begynder at spille Wham! og Michael Jackson. Gennem et halvt år sender de et par timer om dagen, både fra en bil og fra Lundsgaards kostskole Sorø Akademi. Men da de får base i en lejlighed i Hørsholm, omringer politiet bygningen og tager udstyret. Lundsgaard får en bøde på 1.000 kr. og en radiokarriere.

Piratradio 69December 2006. Ungdomshuset begynder at sende på 101,8 FM den 14. december 2006 - den dag, huset oprindeligt skulle være ryddet. Men rydningen udsættes, og politiet udtaler, at de ikke vil risikere en konfrontation med de unge på grund af en ulovlig radiosender. På FM-båndet kan radioen modtages mange steder i København og forstæderne. På nettet transmitteres Piratradio 69 også via webstedet MySpace, på profilen www.myspace.com/piratradio69.

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	RADIO DEMONSTRATIONER AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO FADERHUSET_FRIMENIGHED

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Det er cool at være imod

Interview: Dennis Nørmark, Line Barfod, Henrik Stampe Lund og Charlotte Kroløkke

Af Mikael Jalving

MODKULTUR. Er husbesættterne på Jagtvej repræsentanter for en slags modkultur eller modmagt? Det mener de selv og Enhedslisten, der roser politiet for dets passivitet, mens tre forskere sætter spørgsmålstejn ved modkulturens eksistens og troværdighed.

»Vi bliver i Ungdomshuset, og Ungdomshuset vil fortsætte som kulturhus til gavn for Københavns unge. Vi har skabt et åndehul i et samfund, der ellers sætter penge og system over alt andet.«

»Vi, der har fundet noget i Ungdomshuset, som ikke findes andre steder i København, vil gå ufatteligt langt for at sikre, at også de unge, der kommer efter os, får muligheden for at komme ind i Ungdomshuset og for første gang nogensinde føle sig velkommen.«

»Ungdomshuset passer ikke ind i en kommunal klubtankegang. Pædagoger, stramme rammer og faste åbningstider kvæler kreativitet.«

»Der skal være plads til både raidhuer og fingermaling. Passiv modstand og aggression. Respekter hinanden og husk, at vi har samme mål. Følg stilen, i de aktioner du deltager i.«

Ordene kommer fra henholdsvis talspersonen Anja, Ungdomshusets Nytårstale og Ungdomshusets hjemmeside under punktet »Modstand«.

»Jeg tror, de unge ville lave noget opsigtsvækkende og frækt,« supplerede sociolog og tidligere BZero René Karpantschof til pressen op under jul.

DENNIS NØRMARK, der er antropolog og amanuensis ved Aarhus Universitet, ser anderledes på den sag. Han har lavet feltarbejde blandt autonome på Nørrebro og skriver i en kronik i Jyllands-Posten med overskriften »Modkultur findes ikke«, at Ungdomshuset blot er endnu et udtryk for »modkulturens selvoptagede pseudo-revolution«, og at »ingen, der ønsker at bevare deres »coolness factor« offentligt tør kritisere Ungdomshuset.« Hvad mener han med det?

»Husbesættterne har markedsført sig sådan, at det er nødvendigt med et sted til musik og kultur, der står udenfor det kommercielle,« siger han og fortsætter:

»Det kommercielle opfattes i sig selv som noget dårligt. Hvis noget er populært, er det ringe. Problemet er, at det i modkulturens navn bliver et kvalitetsstempel i sig selv at være imod. Ja, det er super smart og kreativt at være imod.«

Hvorfor?

»Fordi systemet opfattes som konformt og styrende. Når man er imod, udstråler man kritisk bevidsthed og en åndsaristokratisk position. Man sætter sig selv i fokus, men glemmer, at kreativitet kommer helt af sig selv. Vi behøver slet ikke et undertrykkende system for at være kreative. Jeg siger ikke, at der ikke findes undertrykkelse, men hele opfattelsen af et ondt system bygger på en myte.«

Hvad kom du frem til under dit feltarbejde på Nørrebro?

»At de autonomes politiske kamp er fuldstændig nytteløs, og at de kun eksisterer inden for deres egen boble. De ønsker ikke at gribe en egentlig magt, men kun at lave udenomsparlamentariske aktiviteter. Fænomener som Ungdomshuset har alene psykologisk relevans for de involverede selv. Det er enormt sjovt at være indigneret i fællesskab.«

Men besættterne har jo alligevel fået et hus ud af deres anstrengelser ...

»Ja, og misforstå mig ikke: Jeg er ikke imod et ungdomshus. Jeg anser det for en form for forvaring. Der vil altid være et selvoptaget segment, der dyrker deres politiske bedrevenhed. Disse mennesker ville volde os dybe problemer, hvis de rendte frit rundt i samfundet.«

Er Ungdomshuset blevet et brand, dvs. en moderne vare?

»De er i hvert fald godt på vej. Det kan ikke vare længe, før T-shirten med logoet »Bevar Ungdomshuset« kommer – magen til logoet »Bevar Christiania«. Det var i øvrigt sjovt at se, hvordan de ikke-voldelige unge besatte huset på Dortheavej, da brandet på Jagtvej pludseligt blev dårligt. Det var en måde at redde brandet på.«

Denne analyse er LINE BARFOD, MF for Enhedslisten, valgt i Københavns Storkreds, mildt sagt ikke enig i. For Line Barfoed, der for nylig har anklaget SF for at gå på kompromis med sine socialistiske holdninger, udgør modkulturen et positivt alternativ til den herskende kultur. Hun siger:

»Modkultur er et udtryk for et alternativ til de herskendes kultur. Modkultur er ikke bare en anden kultur, men en

kultur, der opstår som modsætning til den dominerende kultur, og en del af den kultur, der trives i Ungdomshuset, er opstået som reaktion. Modkultur er en slags oprør.«

Er de unge på Jagtvej i dine øjne oprørere?

»Ja, forstået som kulturelle oprørere, ligesom man kan sige, at der gennem tiden er opstået ny kultur i f.eks. punk og rockmusikken i forhold til den kultur, der dengang var den herskende. Jazzkulturen i sin tid.«

Er der tale om et kulturelt oprør snarere end et politisk oprør?

»Ja, når vi snakker modkultur. Men så er der den anden del af det, som er modmagt, som jo er det at forsøge at lave en magt, der går imod magt. Der er nogen, som sidder på magten i det her samfund, og så er der andre, der siger: Jamen, så må vi lave en magt, der går imod den.«

Hvem sidder på magten?

»Det gør dem, der har pengene. Det er jo også det, de unge selv har fremført: At A.P. Møller bare kan købe en grund og opføre et Operahus og så få staten til at betale driften.«

Mener du, at de unge har moralen på deres side?

»Jeg ved ikke, om de har moralen på deres side, men de har det på deres side, at der skal være plads til ungdomskultur. Jeg tror, det er utroligt vigtigt for et samfund, hvis det skal udvikle sig, at man giver gode rammer til ungdommen – ellers går tingene i stå. Og hvis tingene går i stå, så risikerer man en meget voldsommere polarisering end det, vi hidtil har set.«

Hvad tænker du på konkret?

»Hvis de unge ikke har mulighed for at give deres meninger til kende og komme af med den enorme energi, unge mennesker har, på en kreativ måde, så risikerer man, at de kommer af med den på andre måder.«

Såsom?

»Jamen altså, hvis de unge mister troen og håbet på, at de kan blive en del af samfundet, så kan det gå så galt, som vi har set i Paris.«

Altså, gadekampe, bilafbrændinger, overfald ...

»Ja, fordi de unge mister håbet.«

Der er andre, der mener, at besætternes brug af vold mod politiet den 16. december diskvalificerer dem i forhold til den politiske kamp. Hvad mener du?

»Jeg mener, at det er helt forkert at bruge vold i Danmark og i det samfund, vi lever i. Jeg mener også, at vold står i modsætning til politik. Men bortset fra den 16. december har det jo været forbløffende fredeligt, hvad der er foregået i forhold til de unges energi, og til hvor usikker udsigten til en løsning har været.«

Er det ikke netop, fordi politiet har været passivt?

»Det er klart, at politiet har været vældig hjælpsomt og tilbageholdende. Både politiet og de unge har gjort en utrolig stor indsats for, at det her skal være fredeligt. Det er godt, at politiet har manet til besindighed og ikke er gået ind og ryddet huset, men i stedet har ladet politikerne finde en løsning.

En noget anden udlægning kommer fra HENRIK STAMPE LUND, der er forskningsadjunkt ved Institut for Statskundskab på Københavns Universitet, hvor han bl.a. deltager i et projekt om demokrati og anerkendelse. Han skelner mellem civil ulydighed og den modmagt, som Ungdomshusets besættere lægger for dagen, og han mener, at der er stor forskel på de to ting.

»Når man bruger ordet modmagt, så forudsætter man, at modmagt er finere end magt. De, der handler i modmagtens navn, har en præmis, der hedder, at de er afmægtige og har moralen og etikken på deres side. Modmagten er magten moralsk overlegen. Retten er på afmagtens og modmagtens side.«

Mener du, at Ungdomshusets besættere ser sig selv som ofre?

»Ja, det kan man godt sige, men jeg vil hellere sige, at de unge på Jagtvej føler sig moralsk overlegne. De fremstiller sig som underlegne, men er i egen selvforståelse overlegne. «

Egentlig skulle man jo tro, at politiet havde overmagten i forhold til en lille gruppe besættere ...

»Jeg tror, at vi alle sammen lider under samme forestilling. Det er ikke kun de unge eller politiet, men også politikerne, der hele tiden vil give modmagten en chance mere, selv om modmagten har brugt fysisk vold. Denne forestilling er faktisk en del af en meget europæisk tradition. Demokratiet er den styreform, der mest udførligt tager højde for modmagt eller for de svages magt. I et hierarkisk samfund ville de svage ikke have en eneste chance. Den gode side ved modmagten er civil ulydighed, det er Gandhis modmagt eller Mandelas modmagt, det er også historien om Sokrates og Jesus. De siger: I kan godt slå os ihjel, men vi gør ikke modstand – og det giver dem en moralsk autoritet. De stod frem åbent, uden maske, og de tog konsekvenserne af deres handlinger.«

Men er modmagtens talsmænd og -kvinder på Jagtvej og Dortheavej overhovedet svage – det lyder snarere som om, de kommer fra pæne akademikerhjem, de er velformulerede, har hjemmeside, bruger mediernes og bliver taget alvorligt af bystyret?

»Nej, de er ikke svage, og deres forældre står jo bag dem. De forråder i mine øjne den gode tanke om civil ulydighed. De vil sådan set bare have lov til at passe sig selv på det offentlige regning. De kræver, at fællesskabet betaler gildet. De tager de gode sider af modmagten og gør den til et stykke ideologi. De unge

fastholder netop ikke deres afmagt, men bruger magtmidler, vi andre ikke ville bruge, og som ikke engang politiet må bruge. De unge bruger modmagten i deres eget favør. Sådan er det ofte med såkaldte avantgarde-grupper: De har i virkeligheden en lavere moral end dem, de kalder småborgerlige. De tænker: Vi har en særlig historisk berettigelse, og derfor skal vi ikke leve op til små, fnidrede retsbegreber.«

Og det bryder du dig ikke om?

»Hvis de afmægtige begynder at bruge fysisk magt, så cementerer de kun deres afmagt og mister deres moralske habitus. Men politikerne har givet de unge besættere et moralsk råderum. For hver dag der går, uden at politiet gør noget, får de unge sådan set mere og mere ret. I en meget egalitær kultur som den danske skal magten altid retfærdiggøre sig 27 gange, før den bruger sin magt. Bagsiden er også, at de reelt afmægtige, dem hører man aldrig noget til. De rigtig fattige, de handikappede, analfabeterne, alle dem, der er udenfor. De kommer aldrig i TV.«

Også CHARLOTTE KROLØKKE, lektor ved Center for Kulturstudier på Syddansk Universitet, lægger afstand til husbesætternes opfattelse af at stå i opposition til magten og være bærere af en ny kultur.

»I modsætning til tidligere, er de unge i dag måske mere integrerede end nogensinde,« siger hun og fortsætter:

»I en vis forstand er de modspillere til den dominerende kultur i kraft af alder og perspektiv, men der er ikke noget nyt i det. Det har der været masser af eksempler på siden 1970'erne med f.eks. nye kønsroller og Christiania. De unge genspiller en genkendelig retorik, der skal legitimere deres magt til at besidde et sted.«

Er der slet ikke noget nyt på færde?

»Det nye er jo sådan set, at det er 68-generationen, der sidder på den officielle magt, f.eks. Ritt Bjerregaard. Hun var tidligere en del af en modkultur. I kraft af det bliver de unge i dag hørt på en anden måde. Der er et mere udpræget ønske om dialog, sådan at det er politikerne, der medierer og løser opgaven og finder et sted til de unge. Samtidig er de unge bevidste om, at magt er noget, man forhandler sig frem til. Jeg vil tro, at deres måde at bruge medierne på, deres måde at blive synlige på, har en betydning i forhold til de muligheder, de har.«

Besætterne er med andre ord trådt ind i et helt almindeligt, politisk spil?

»Det mener jeg, ja. Vi ser jo også, at de har fået støtter med den forening eller fond, der har tilbudt at købe huset af de nuværende ejere. De mange millioner, fonden har rejst, er jo ikke ligefrem et tegn på afmagt. Man kan være nok så sympatisk indstillet over for, at de unge skal have et sted at være, men man skal også forholde sig kritisk til, hvilken magt modmagten egentlig repræsenterer. De millioner kommer da i hvert fald fra kræfter, der har ressourcer. Og med ressourcerne kommer der også det, de siger, de ikke kan lide – nemlig magt.«

mija@berlingske.dk

Modkulturens historie

Ifølge en ny bog, »Rebel – modkultur som globalt brand«, skrevet af to canadiske filosoffer, Andrew Potter og Joseph Heath, går udtrykket modkultur helt tilbage til den romantiske bevægelse i det 18. århundredes Europa med Puccinis opera »La Bohème«. Bohemen, der søger lykke i nuet, var modkulturens første eksemplar, og fra det øjeblik begyndte især kunstnere at se sig selv i konflikt med det omgivende samfund. De var noget helt specielt.

Udtrykket modkultur overlevede ifølge forfatterne i den kunstneriske selvforståelse og fik ny næring med ungdomsoprøret i 1970'erne. De vestlige samfund var undertrykkende, hed det. Derfor gjaldt det om at smadre systemet ved at udsende undergravende musik, undergravende litteratur, undergravende kunst, undergravende tøj, undergravende filosofi. Magten skulle modarbejdes, og retten skulle komme til sin ret.

Bogen blev anmeldt her i avisen 7. oktober 2006.

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME
Personer	NØRMARK_DENNIS_ANTROPOLOG BARFOD_LINE_ADVOKAT STAMPE_LUND_HENRIK_CAND_MAG
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

»Snotforkælede unger «

Efter Ungdomshuset: »Snotforkælede unger «

Dag tre. Ungdomshuset mister sympati og skyder sig selv i foden med urolighederne i disse dage, mener antropolog. Fra Ungdomshuset lyder det, at det er ukontrollerbar vrede og afmagt, der taler.

Af Jens Beck Nielsen

Hvis man ser konflikten om Ungdomshuset som en boksekamp, er de unge nede på point. Sådan vurderer Dennis Nørmark, som er antropolog ved Aarhus Universitet og har forsket i miljøet i og omkring Ungdomshuset:

»Man begynder at se de unge mennesker, som det de er: Nogle snotforkælede unger, der ikke får det, som de vil. Man bliver træt af dem, og jeg er også træt af dem - i hvert fald dem, der står for optøjerne. Men det smitter af på resten af bevægelsen. De interesserer sig kun for lov og orden, som er i deres favør. Det må man kalde forkælet.«

Han frygter, at konsekvensen bliver en tilbagevenden til 1980ernes BZ-tid. I den sammenhæng skelner han mellem over- og underdemonstranter, som henholdsvis ressourcetsvage og -stærke. Overdemonstranterne vil sive pga. skole, arbejde og familie, mens det bliver ved med at være en livsstil for underdemonstranterne. Og den sympati, som bevægelsen i nogen grad har opbygget ved at iscenesætte sig selv som ofre, der bliver smidt ud af eget hus af kyniske politikere, vil blive afløst af irritation over fortsatte BZ-bølger.

Ifølge Dennis Nørmark bør politikerne blive ved med at tilbyde bevægelsen nye potentielle huse. Det skal ske i erkendelsen af, at Ungdomshuset har haft mange fredelige brugere, og at de seneste uroligheder delvist skyldes udefrakommende elementer. Men bevægelsen - understreger han - må selv tænke mere løsningsorienteret.

»Bolden er på deres banehalvdel. De bliver nødt til at acceptere situationen og et tilbud. Det er kompromissets kunst at være menneske i et samfund. Det går hen over hovederne i Ungdomshuset. De er alene interesserede i at få tingene på deres måde,« siger Dennis Nørmark.

Vrede og afmagt

Men ifølge Jan fra Ungdomshusets pressegruppe har man strakt sig så langt, som man nu kan. Han erkender, at demonstrationerne ikke indeholder konkrete løsningsforslag, og at urolighederne næppe bringer bevægelsen tættere på et nyt hus. Men han forklarer samtidig, at Ungdomshuset ikke styrer urolighedernes gang.

»Vi betragter det som et udtryk for frustration over både rydningen af Ungdomshuset og situationen i København med arrogante politikere. Nogle går på gaden for at vise, at det skal politikere aldrig nogensinde gøre igen. Andre er bare ligeglade og vrede. Men vi vil ikke forholde os til de enkelte aktioner. Folk må udtrykke deres vrede og afmagt på den måde, som de føler er korrekt.«

René Karpantschof, ekstern lektor i sociologi på Københavns Universitet og tidligere BZer, opfatter de seneste dage som relativt succesfulde for aktivisterne:

Der har ikke været en dag, hvor baggrunden for konflikten ikke også har været en del af den offentlige debat og mediernes dækning.«

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

UROLIGHEDER ANTROPOLOGI AUTONOME

Personer

Virksomheder

UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politikeren | 17.11.2006 | Inland | Side 6 | 1401 ord | artikel-id: e07e1e38

Inde i ungeren #4: Interview: En rolig avislæser under pres

Interview: Adam

For Adam var alternativet til Ungdomshuset tomhed. Han valgte Ungdomshuset, hvor Faderhuset aldrig vil få en menighed, siger han.

Af OLIVER STILLING

Adam var egentlig flyttet til Berlin for at bo der sammen med sin kæreste. Men det forhold blev afviklet. Hun syntes, at han brugte alt for meget tid på Ungdomshuset. Efterhånden tog han til Danmark hver anden uge.

»Var det sådan, at hun til sidst sagde: »Adam, jeg kan snart ikke længere finde ud af, om det er mig eller Ungdomshuset, du er gift med«?

»Hehe. Ja, det kan man godt sige«, svarer han.

Siden august har Adam, 30, mere eller mindre konstant opholdt sig i Ungdomshuset for at give en hånd med, hvor der er brug for det. Nu sidder vi på 1. sal i en mørk rodebunke af et kontor – formentlig det eneste sted i bygningen, hvor der er lidt varme. Han er klædt i sort og har store snørestøvler på fødderne. På hovedet bærer han en hue, der dækker over en kort, velafgrænset hanekam (uden farve og stivelse), som han viser frem og roder lidt forlegent rundt i, da jeg spørger, om jeg må se den.

I 1999 bragte det hedengangne dagblad Aktuelt et lille interview med Adam, efter at Københavns Kommune havde sat Ungdomshuset til salg. Her fortalte han, hvordan han drømte om et anarkistisk samfund, hvor folk kunne bestemme mere over deres eget liv og ikke bare var reduceret til stemmekvæg. Han var sikker på, at det var muligt at skabe et samfund uden politi, penge, fascisme, racisme, sexisme og egoisme. Hvordan vidste han ikke, men han forklarede, at han var »nødt til at tro 100 procent på, at mennesker grundlæggende er gode, ellers ville det være ligegyldigt, det, vi render og laver«.

Syv år senere har jeg lokaliseret Adam for at sammenligne ham med hans 23-årige jeg. Er alt ved det gamle? Eller har alderen har gjort ham mere magelig?

»Det er stadig de samme idéer, som jeg synes er værd at kæmpe for – blandt andet nærdemokrati, hvor folk er mere medbestemmende«, forklarer han. »Måske er jeg blevet en smule mere kynisk i forhold til, hvor let jeg synes, det er at udbrede den idé. Folk bliver meget hurtigt fedtet ind i en markedsfølsom tankegang«.

Det oplevede Adam, da han og nogle andre startede den økologiske butik Spidsroden på Nørrebro for et par år siden. Spidsroden skulle være en andelsforretning, som baserede sig på frivillighed, og lønnen skulle stort set bestå af, at man kunne tage gamle grøntsager med hjem. Ingen ussel mammon. Men det holdt ikke. Den dag, en person i kredsen af andelshavere ville have rigtig løn, gik Adam.

De svære idealer »Der er nogle kloge folk, der siger, at man skal leve efter nogle idealer – også selv om de er svære at leve op til. De idealer, jeg har valgt at leve efter, virker fjernere fra resten af verdens idealer i dag, end de gjorde for den 23-årige Adam. Jeg troede nok, at det var nemmere at finde fælles grund med mainstreamen dengang«.

Adam er selvlært grafiker og har været med til at udfærdige adskillige bannere, slogans og plakater i Ungdomshuset. Han har også arbejdet som elektriker i to år, og da han blev interviewet til Aktuelt, gik han på enkeltfags-hf.

Som dreng på Falster havde han svært ved at finde sig til rette, han passede ikke ind i de gængse rammer, han gik i noget andet tøj end de andre og kom til at føle sig som en outsider. Som teenager blev han fristet af punkbevægelsen, og han var til sin første koncert i Ungdomshuset som 17-årig. Her mødte han folk, der havde det ligesom ham.

»Det var først her i Ungdomshuset, at jeg fandt ud, at jeg kunne være med til at lave noget, der rykker. De mennesker, jeg kender herfra, er nok de mest ægte mennesker, som jeg har mødt i mit liv«.

Hvad mener du?

»Det kan nok lyde lidt sødsuppeagtigt, men det er ærlige mennesker, som er ligesom en familie for mig. Vi har været sammen i mange tilspidsede og pressede situationer, hvor vi har taget nogle fysiske tæsk sammen, samtidig med at vi er blevet tæppebombet med kritik i diverse borgerlige medier. Man får et nært forhold«, siger han.

Dengang i 1999 udtalte han også, at »hvis man tror, at der er den mindste risiko for at skade uskyldige, så er det, man kæmper for, ikke en skid værd, og så skal man ikke kaste brosten«.

Jeg læser sekvensen højt og spørger, om han stadig har det sådan. Jo, jo, siger han, men tilføjer:

»Jeg går ud fra, at de ikke sender nogen uskyldige ind for at rydde huset«.

Hvordan »uskyldige«?

»Det er nok ikke socialpædagoger eller skraldemænd, de sender ind«.

Men de enkelte politibetjente passer vel bare deres arbejde?

»De kan jo bare sige, at de ikke vil være med. Man kan stille det op på den måde, at hvis der kommer nogen væltende ind gennem dit hjem – som du har kontrakt på – så er jeg ligeglad, om det er politiet eller en kristen sekt. Så vil jeg forsvare mig og mine venner. Det er jo også en kristen sekt, som *ønsker* konflikten«, siger han med henvisning til, at Faderhuset har takket nej til fonden Jagtvej 69's tilbud om at købe bygningen for næsten 10 millioner kroner.

Men I har jo ikke kontrakt på huset. Faderhuset har købt huset.

»Vi har en kontrakt fra 1982, der siger sort på hvidt, at huset ikke kan sælges. At politikerne så først løber fra deres løfter og siden får medhold i retten, er ikke mere overraskende for os, end når de bryder deres egne love for at få skovlen under Tvind eller indfører 'grundlovsfri zone' på Christiania, så politiet har frie tøjler. Faderhuset vil aldrig få lov at få en menighed her. De ville aldrig blive glemt for, hvad de har gjort. Og kampen slutter heller ikke, hvis huset bliver revet ned«.

Det lyder som en trussel.

»Det kan jeg godt høre. Men hvis de tager det som en trussel, må de da også gerne det«.

Adam sidder og tænker. Så finder han de rette ord.

»Næsten alle venner og alle kærester, jeg har haft, har jeg direkte eller indirekte lært at kende gennem det her hus. Det har præget mig så meget, at hvis jeg ikke var her nu, hvor det virkelig brænder på, så ville jeg forråde en stor del af det, jeg tror på«.

Pas på familien Adam er høflig og afdæmpet, og hans humor er underspillet. Han er veltalende på en ikke-akademisk måde. Det er et paradoks, at han på den ene side omtaler Ungdomshuset med så kærligt et vokabularium og på den anden side formulerer sig så ildevarslende, når talen falder på Faderhuset og de autoriteter, der opretholder lov og orden i det samfund, som Ungdomshuset måske ikke vil være en del af, men dog ligger i. Det siger jeg til ham.

»Selv den mest stille og rolige avislæser kan presses langt ud, hvis nogen gør hans familie fortræd«, svarer han. »Og *de* gør min familie fortræd«.

Han taler videre, mens jeg skriver ned på blokken, og det lyder, som om det er hans egen historie, han ridser op.

»Det er sygt at leve i et land, hvor folk begynder at tænke på deres pensionsopsparing, allerede når de er i starten af 20'erne. De tænker på at dø, før de er kommet rigtig i gang med at leve. Og hvis ikke man er med på den, havner man i et tomrum, og hvis man er uheldig, ryger man ud i alt muligt lort ... eller også ender man i Ungdomshuset«.

oliver.stilling@pol.dk

Fakta: Serie: Unge i et vakuum

Ungdomshusets dage er efter alt at dømme talte. Fogedretten har fastslået, at de unge aktivister og brugere skal være ude af den navnkundige bygning på Nørrebro i København 14. december – så frikirken Faderhuset, der ejer grunden, kan rykke ind. **Men husets unge** har ikke tænkt sig at forlade Jagtvej 69 frivilligt. De vil gå langt for at bevare Ungdomshuset, som det er. Også hvis situationen ender med at blive så tilspidset, at ordensmagten griber ind. **I denne serie** fortæller vi om et ungdomsmiljø, der mere end nogensinde befinder sig i et vakuum. Det kollektive fællesmøde i Ungdomshuset har givet Politikens reporter fri adgang. **Tidligere artikler** har været bragt 9., 10. og 12. november 2006.

Selv den mest stille og rolige avislæser kan presses langt ud, hvis nogen gør hans familie fortræd. Og de gør min familie fortræd

Adam

Billedtekst:

Huset. »Næsten alle venner og alle kærester, jeg har haft, har jeg direkte eller indirekte lært at kende gennem det her hus«, siger Adam – en af Ungdomshusets faste og ældste brugere. Foto: Jacob Ehrbahn

Titel

Stednavne

NØRREBRO DANMARK KØBENHAVN

Emneord

AUTONOME

Personer

Virksomheder

UNGDOMSHUSET_NØRREBRO FADERHUSET_FRIMENIGHED

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 17.12.2006 | Inland | Side 6 | 886 ord | artikel-id: e0823e61

Kamp mod rydning : "No white flags – no surrender. Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset"

Banner mellem to huse på Rigaer Strasse i Berlin. Udenlandske aktivister er strømmet til København for at forsvare Ungdomshuset. Hvorfor? Politiken ledte efter et svar i Berlin.

Af Sune Sølund, Berlin

En mand suger det sidste liv ud af et udmagret cigaretskod, smider det og kvaser det med sin militærstøvle. Han kigger over på mig med sit sortsminke øje. Det andet er dækket af en fedtet og kulsort tjavs hår.

Klokken er lidt i 10 tirsdag formiddag, og jeg står foran det besatte hus Köpenicker Strasse 137 i Kreuzberg, Berlin. Bygningens forsømte frontparti er domineret af et stort banner: 'Kopenhagen, Ungdomshuset bleib't'.

Ifølge planen kører en bus inden for en time herfra fyldt med tyske autonome med kurs mod Ungdomshuset. Og deres opgave er klar – Ungeren skal forsvares med alt, hvad der kræves.

Arrangøren af udflugten hedder Tom, og han skulle efter sigende være til stede. Jeg vil spørge ham, hvorfor han og de tyske autonome vil risikere liv og lemmer for at forsvare en bygning i København. Og hvorfor huset er så vigtigt at bevare.

I to uger har jeg forsøgt at komme i kontakt med denne Tom eller hans veninde Paula, men forgæves – selv om de havde meddelt, at de gerne ville mødes med mig. De er fra det autonome miljø i Berlin, som er en af de knap 15 grupper i Europa, som har sagt, at de vil være med til at forsvare Ungdomshuset.

Jeg ledte efter Tom og Paula i besættergaden Rigaer Strasse i det gamle østberlinske kvarter Friedrichshain – en gade med mere end en håndfuld besatte huse i bedste Ungdomshuset-stil.

En autonombar i Toms besatte hus skulle åbne klokken 20, kunne jeg se på en tysk besætterhjemmeside. Det ville vel være en god mulighed for at snuse lidt i miljøet. Men inden ville jeg lige forsøge at mødes face to face med Paula – og få en forklaring på, hvorfor hun gemte sig.

»**Vær venlig at gå**« Jeg ringede på Paulas dør. En kvinde åbnede. Jeg spurgte efter Paula. »Er du ham journalisten?«, spurgte hun. Det kunne jeg ikke afvise. Til gengæld kunne hun afvise mig. Alverdens forklaringer var ingen hjælp.

En anelse slukøret fortsatte jeg til autonombaren. Den var halvtom.

Jeg spurgte efter Tom. »Hvem spørger?«, spurgte bartenderen. »Det gør jeg«, svarede jeg. »Han er her ikke, og i øvrigt er der ingen, som vil snakke med dig«, sagde bartenderen. »Vær venlig at gå«.

Tilbage på den mørke og næsten mennesketomme gade stoppede en bil for tre autonomt udseende fyre, der ikke ville fjerne sig fra vejen. Bilisten dyttede, hvorefter den ene af fyrene råbende og skrigende kravlede op for at hoppe på kølerhjelm.

Jeg kiggede i vejret og fik øje på et stort banner, der hang over vejen:

'No white flags – no surrender. Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset', står der på en blanding af engelsk, tysk og dansk.

Jeg gik ind på en nærliggende café i håbet om, at nogle lokale beboere kunne fortælle mig, hvordan der bliver set på kvarterets autonome.

»De passer sig selv og er med til at fremhæve kvarteret som noget særligt. Jeg synes, der skal være plads til forskellige mennesker. Men der er da nogen her, som føler sig utrygge. Det forstår jeg så bare ikke«, siger endnu en tysk Paula, før en Peter fra bordet ved siden af bryder ind:

»Jeg håber sgu, at det lort bliver ryddet. Deres løse hunde skider over det hele, de maler graffiti over det hele, der er hærværk – det er bare et spørgsmål om tid, før politiet får smidt dem ud«.

Jeg tog en slurk øl, mens jeg hørte på akkurat de samme argumenter, som Ungdomshusets naboer på Nørrebro bruger. Mit sidste håb var at fange Tom, når han og de andre autonome steg på bussen.

Mød os i København Og det gør de inden for en time.

Jeg er tilbage i Kreuzberg, i Köpenicker Strasse, og går hen til manden med militærstøvler, det sortsminke øje og det kulsorte tjavsede hår.

»Jeg leder efter Tom«, siger jeg til ham. Han kigger undrende på mig. Det samme gør de 10-15 andre autonome og deres hunde, der åbenbart hører med i gruppen. En af de lidt ældre fyre vinker mig over til sig.

»Er du Tom?«, spørger jeg. »Ja«, svarer han.

»Hej, det er mig, der er Paula«, siger pigen ved siden af ham.

»Herligt«, siger jeg til dem. »Hvordan går det?«, prøver jeg.

»Det er ikke så godt, at du er her. Du kan møde os i København«, siger Tom til mig. Jeg prøver at holde den på hverdags snak.

»Nå, så I er på vej til København. Hvor mange er I?«.

»Ja, os her. Der kommer flere, men mange bliver hjemme, indtil politiet gør alvor af deres rydning af Ungdomshuset«, siger Paula til mig.

»Stop, vi snakker i København«, afbryder Tom. Jeg forsøger et par gange mere, men stemningen byder hurtigt, at jeg forsvinder.

Efter at have ønsket de autonome en god tur, snuser jeg lidt rundt i gaderne for at se, når bussen kører. Så kan jeg i det mindste sige, at jeg så en bus med cirka 40 autonome køre fra Berlin mod København. Men pludselig passer Tom mig op og siger:

»Du skal ikke snuse rundt her. Du gør folk nervøse. De er bange for, at du er civilbetjent«.

sune.sø lund@pol.dk

No white flags – no surrender. Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset

Banner mellem to huse på Rigaer Strasse i Berlin

Titel

Stednavne

DANMARK BERLIN

Emneord

AUTONOME

Personer

Virksomheder

UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 02.02.2007 | Indland/* | Side 7 | 385 ord | artikel-id: e088df06

Ungdomshuset: Interview: Sagen er vigtigere end huset

Interview: 'Anja' og 'Jan'

Københavns Kommune har et nyt ungdomshus klar til aktivisterne. Men ideologien tvinger dem til at sige nej.

Af SUNE SØLUND

Kapital. Det er den ideologiske forhindring, som Ungdomshusets brugere skal forcere, hvis de vil have et ungdomshus i København. Ikke at de mangler penge. Fonden Jagtvej 69 har 12 millioner, men dem vil de unge ikke have.

Derfor er det ligegyldigt, hvad det er for et hus, et flertal i Københavns Borgerrepræsentation tilbyder aktivisterne for fondens penge. Faktisk er det seneste og første reelle alternativ til Ungdomshuset, den tidligere skole på Stevnsgade 34 bare 350 meter derfra, godkendt af de unge. Men et nyt ungdomshus er kommunens ansvar, mener Ungdomshusets repræsentanter 'Anja' og 'Jan', der i går for første gang stillede op til interview efter afvisningen af tilbuddet.

I er tættere på en løsning end nogensinde. Hvorfor ikke bare lade fonden give jer det hus?

»Vi vil ikke være med i en glidebane for privatisering, hvor dem med købekraft sætter dagsordenen. Derimod må kommunen anerkende, at der er behov for kulturaktiviteter i byen, som ingen andre kulturinstitutioner kan tilbyde«.

Men det kan I jo netop lave i det nye hus. Hvorfor er det ikke et kompromis værd?

»Konsekvensen ved at sige ja er større end et nej. Et ja vil blive hængende på os med de kameler, som vi skal sluge. Med vores nej bliver vi måske ryddet. Men til gengæld har vi så stadig vores sag, som ikke vil blive mindre af en rydning. Tværtimod vil en rydning bringe os et skridt nærmere et ungdomsoprør, som vil koste kommunen mere besvær og flere penge«.

Er I alle sammen enige om den beslutning?

»Nej, langt fra. Meget firkantet kan man dele huset op i to fløje. Den ene ønsker et opgør med staten og kapitalen, den anden vil bare gerne vil have et sted til vores kulturelle aktiviteter. Det er stereotyper, som ikke er virkelige, men to poler af holdninger, som folk spænder imellem«.

Hvad har I så tænkt jer nu?

»Medmindre kommunen kommer med et realistisk udspil, bliver vi ryddet. Men det er også det, kommunen ønsker. De 12 millioner, der skiller os, er peanuts i kommunens kulturbudget. Og da de samtidig godt ved, at vi af ideologiske årsager ikke kan sige ja til tilbuddet, er det hele et spil for galleriet. Så lad os bare sige det klart: Der er ingen tunnel på Jagtvej 69, og vi er klar til at forsvare huset«.

sune.solund@pol.dk

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	IDEOLOGIER AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 04.03.2007 | Inland | Side 3 | 763 ord | artikel-id: e08d5ede

Ungdomshuset: Vold og hærværk i København: »Der er ingen central styring«

Interview: Ditte, talsmand for Ungdomshuset

Ditte, talsmand for Ungdomshuset, siger, at der ikke er nogen central styring i kampen mod rydningen. Alle skal vise deres vrede, som de vil.

Af MORTEN SKJOLDAGER

Næsten 600 aktivister er foreløbigt blevet anholdt. Hvor mange er I tilbage?

»Der er ikke nogen, der har overblik over noget som helst. Der eksisterer ikke længere noget Ungdomshus, og vi har jo ikke overblik over, hvem der render rundt i gaderne for at demonstrere og aktionere for Ungdomshuset. Men der er heller ikke behov for noget overblik, for folk behøver ikke holdes i hånden«.

Politiet siger, at der også deltager mange demonstranter, som ikke normalt kommer i Ungdomshuset, men som bare er ude på ballade. Er det også jeres indtryk?

»Nej, ikke rigtigt. Det er svært at danne sig et indtryk, når alting er så voldsomt. Men min erfaring er, at politiet bare plejer at fyre lort af for at fyre lort af«.

I fik tilbudt Stevnsgade Skole for 12 mio. kr. Fonden ville endda betale pengene for jer, men af princip sagde I nej. Er det princip værd at kæmpe i gaderne for?

»Det er ikke en cost-benefit-analyse. Lige nu er der ikke noget Ungdomshus, der er ikke noget fællesmøde, ikke noget sted, hvor vi kan snakke om de her ting. Der er kun én fællesnævner for folk på gaden lige nu – de vil have et Ungdomshus«.

Hvordan gavner det kampen for Ungdomshuset, når der øves hærværk?

»Jamen, det er ikke det, som er vigtigt lige nu. Folk reagerer, fordi de er frustrerede, og det er rigtigt, rigtig vigtigt. Jeg tror ikke, at man kan gøre noget ved hærværket, uanset om man vil eller ej«.

Hvorfor skal cykler og biler brændes af i gaderne? Måske endda cykler og biler, som tilhører folk, der længe har støttet jer?

»Der er ingen central styring, som kan forholde sig til den slags på Ungdomshusets vegne. Der findes ikke noget Ungdomshus mere. Men jeg vil skyde på, at folk bare prøver at holde politiet tilbage, fordi vi er vant til at blive slået på af politiet, når vi demonstrerer. Så jeg kan godt forstå, at folk griber det første det bedste«.

Ligesom i december er en del tilrejsende udlændinge blevet anholdt. Er de kommet for at demonstrere fredeligt eller for at komme i kamp med politiet?

»Man kan ikke sige, at alle fra udlandet er ude på ballade. Det er en fuldstændig langt ude holdning. Vi har inviteret dem, fordi det er vores venner, og fordi vi står sammen i kampen«.

Men hvad forventer I, at de kan bidrage med i kampen?

»Vi kræver ikke noget af folk, for at de kan være med til at vise deres støtte. De skal gøre præcis, hvad de føler er fedt for dem. Alle har lov og ret til at reagere«.

Det flittigst brugte kampråb i demonstrationerne er 'fingrene væk, det er vores Ungdomshus'. Hvorfor bliver I ved med at hævde, at det er jeres, når retten har sagt, at det ikke er det?

»Folk har meget individuelle grunde til at sige og gøre det, de gør. Så det er meget svært at generalisere. Men der er mange, der mener, at politikerne fra starten af har lavet en fejl ved at sælge vores hus«.

Men retfærdiggør det vold og hærværk ?

»Det er ikke et spørgsmål om at retfærdiggøre noget. Det er jo ikke meningsløs vold, hvor folk render rundt og slår hinanden i hovedet. Det er vold, som stammer fra frustrationer, fordi politiet bryder ind i fredelige demonstrationer«.

I nat blev der sat ild til en børnehave, afbrændt privatbiler, og Christianshavns Gymnasium blev raseret for over en million kroner. Er det meningsfyldt vold?

»Det er jeg slet ikke sikker på passer. Har I billeder af brand i børnehaver og biler?«.

Ja, vi har masser af billeder af brændende biler og et raseret gymnasium.

»Jeg ved godt det med Christianshavn Gymnasium. Men det handler ikke om, hvorvidt det er meningsfyldt eller meningsløs vold. Volden opstår kun, fordi politiet griber ind i fredelige demonstrationer. De provokerer og forhindrer folk i at vise deres holdning«.

Ved demonstrationerne har mange været maskerede. Mange har båret rundt på poser med sten og flasker. Og flere har haft malerbomber og stegepander i hånden. Er det tegn på en fredelig demonstration?

»Jamen, når en demonstration er anmeldt, og folk har sagt, at den er fredelig, så må politiet stole på det«.

Men hvorfor tager man kasteskyts med til en fredelig demonstration?

»Det kan godt være, at enkelte gør det, men så er det for at forsvare sig selv. Det er politiet, der fremprovokerer urolighederne, fordi de forsøger at forhindre folk i at bruge deres ret til at samles og demonstrere. Derfor er det vigtigt, at så mange bliver ved med at gå på«.

morten.skjoldager@pol.dk

Billedtekst:

Biler i flammer. Omkring 20 biler var i går blevet brændt af under demonstrationerne. Foto: Miriam Dalsgaard

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	DEMONSTRATIONER AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 06.03.2007 | Indland | Side 4 | 464 ord | artikel-id: e08d9764

Ungdomshuset er en ekstremt voldelig offerideologi

Interview: Henrik Dahl, sociolog

Henrik Dahl, sociolog. Han mener, at de unge finder deres identitet med lys og lygte ved at søge modstand.

Af LINE VAABEN VENNEKILDE

Er der ikke nogen sag, der berettiger brugen af vold?

»Det, jeg er meget kritisk over for, er en særlig form for voldsideologi, hvor man fremstiller sig selv som ofre. Og Ungdomshuset er netop en af denne type ekstremt voldelige offerideologier«.

Men er de ikke ofre? Det hus, som de havde fået, er solgt hen over hovedet på dem.

»Nej. Det er de ikke. Sagen er, at vi lever i et liberalt samfund; der må man inden for meget vide rammer gøre, nøjagtig hvad man vil. Man må lave swingerklub eller spille på sækkepipe, men man skal ikke genere andre. Man skal overholde reglerne, og regningen skal man selv samle op og ikke sende videre. For min skyld må de lave alle de suppekøkkener og holde alle de death trash-metalkoncerter og være lige så piercede, de vil. Diskussionen handler om, at de gerne vil have lov til at sende regningen videre til alle andre borgere«.

Men et er at gøre, hvad man vil – mangler de unge ikke et sted at gøre det?

»Der er en fond, der har tilbudt dem 12 millioner kroner at købe et hus for. Dem kan de bare bruge på det. Jeg vil også gerne køre en tur i Formel 1 eller flyve med Concorde, men jeg har ikke råd. Ingen arme, ingen småkager«.

Har samfundet ikke et ansvar?

»Nej, overhovedet ikke. Samfundet har et ansvar for, at det er lovligt og legitimt. Hvis indvandrerdrænger kaster sten efter homoseksuelle, skal der sættes en stopper for det. Hvis der er tale om forfølgelse af de unge på grund af deres udseende, skal samfundet sætte en stopper for det. Men det er ikke et offentligt anliggende at organisere folks forlystelser«.

Skal der ikke være plads til at være oprørsk, når man er ung?

»Jo, inden for timeligheden grænser. Det kommer an på, hvad det oprør består i. Jeg betragter sagen om de unge og Ungdomshuset som et identitetsprojekt, hvor man med lys og lygte leder efter modstand, fordi man finder sin identitet i modstand. Hvis man gør oprør mod rammebetingelser, der hedder lov og orden, har jeg et problem med det«.

Skal samfundet ikke sørge for, at der er plads til miljøer på kanten af samfundet?»Det er der også«. *Hvor?*

»Jamen, de har lov til at være her ligesom alle andre, og de må gøre, hvad de vil. Men det er ikke et offentligt anliggende at finansiere deres hobbyer af den ene eller den anden slags«.

Der er vokset vigtige ting ud af subkulturer og andre bevægelser på kanten af det almindelige. Skal samfundet ikke være med til at skabe grobund for den vækst?

»Selvfølgelig er der kommet fantastiske ting ud af subkulturer – for eksempel rockmusikken. Men rockmusik blev altså ikke skabt på en ordning betalt af kommunen«.

line.v.vennekilde@pol.dk

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

SOCIOLOGI AUTONOME

Personer

DAHL_HENRIK_SOCIOLOG

Virksomheder

UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia

påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Gyser om Ungdomshuset

Af MIKKEL THASTUM

»Situationen er meget, meget syret.«

Ordene falder fra den københavnske advokat Knud Foldschack, forud for at frikirken Faderhuset i dag på et pressemøde har lovet at fortælle, om kirken ønsker at sælge Ungdomshuset på Nørrebro i København.

Advokaten står i spidsen for en fond, som i de seneste dage har skruet et stadigt større millionbeløb sammen, der skal overbevise Faderhuset om at afgive sin ejendom, som senest Østre Landsret har erklæret, at de unge aktivister skal flytte fra.

»Det er nærmest en gyser . Jeg er helt ærligt målløs, men også forsigtig optimist,« siger Knud Foldschack, som selv er inviteret med til pressemødet, der finder sted kl. 12.

Advokaten ønsker ikke at fortælle, hvor meget man præcis har budt på Ungdomshuset. Han ønsker heller ikke at fortælle, hvem der har tænkt sig at bruge et godt stykke over 10 mio. kr. på en bygning, der fremstår meget nedslidt, og hvis beboere selvironisk har kaldt sig »500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede«.

Men Foldschack oplyser, at der bag tilbuddet, som blev filet endeligt til efter et møde med Faderhuset i dag formiddag, står »fire væsentlige bidragsydere«, der tæller både privatpersoner og almennyttige fonde.

»Vi er oppe i et meget stort beløb. Vi har fået meget stor opbakning, efter at overborgmester Ritt Bjerregaard (S) og Københavns politidirektør, Hanne Bech Hansen, viste tegn på dialog. Vi har så megen kapital til rådighed, at vi bl.a. vil kunne sætte bygningen i stand,« siger Knud Foldschack.

Han vil imidlertid ikke love, om offentligheden nogen sinde får at vide, hvem der står bag. Fonden vil i givet fald blive stiftet og registeret, samtidig med at bygningen bliver overtaget.

Faderhuset har i en pressemeddelelse oplyst, at frikirken ud over offentliggørelse af sin endelige stillingtagen også vil »perspektivere omkring sagen om Ungdomshuset«.

Aktivisterne selv fortsætter, som om intet er hændt. De forbereder sig ufortrødent til det, som de selv har betitlet »Det Endelige Opgør om Ungdomshuset«.

mikkel.thastum@jp.dk

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO FADERHUSET_FRIMENIGHED

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

International mobilisering for Ungdomshuset

Aktivister fra nabolandene forbereder sig på »Slaget om Ungdomshuset«.

LÆS OGSÅ INDBLIK, SIDE 8-9

Af MIKKEL THASTUM, KRISTINE AMALIE LINNET og PER BORREGAARD

Et internationalt netværk af aktivister planlægger i øjeblikket, hvordan de skal deltage i kampen mod rydning af Ungdomshuset på Nørrebro i København. Dermed er den direkte invitation fra Ungdomshuset til »alverdens ballademagere« blevet tydeligt hørt rundt om i Europa.

Under overskriften »Join the battle for Ungdomshuset« (deltag i slaget for Ungdomshuset) beskrives det på hjemmesiden for det alternative kulturhus Alte Meierei i Kiel, at man i øjeblikket er ved at arrangere fælles bustransport til København, når fristen for frivillig rømning af Ungdomshuset udløber den 14. december.

»Vi opfordrer til at følge op på den vellykkede mobilisering fra Nordtyskland i september og udvise solidaritet med et af de sidste venstrecentre i Danmark gennem lokale aktioner og direkte støtte i København,« lyder parolen, der henviser til, at tyske aktivister i september deltog i demonstrationer i København, der førte til masseanholdelse.

Samtidig agter de tyske aktivister i dagene omkring rydningen af Ungdomshuset at udføre aktioner ved det danske konsulat i Kiel.

»Vi har ikke tidligere ladet vore kammerater i København i stikken. Vi vil også støtte dem den 14. december og på denne dag praktisk tydeliggøre vor sympati i kampen på tværs af nationale grænser,« erklærer de tyske aktivister.

Alarmeredskab i Oslo

I Norge ruster aktivister sig ligeledes. Ungdomshuset Blitz i Oslo skriver på sin hjemmeside:

»En politisk beslutning i Danmark er nu det eneste, som kan redde Ungdomshuset fra politikens forlængelse: krig.«

På hjemmesiden opfordres alle til at følge situationen nøje, og der gøres udtrykkeligt opmærksom på Danmarks ambassades adresse i Oslo og på, hvordan man kommer dertil med offentlig transport.

»Der er al grund til at være i højeste alarmeredskab,« hedder det om tidsrummet mellem den 11. og den 17. december.

I Hamburg har Soligruppe Kopenhagen (Solidaritetsgruppe København) oprettet en bankkonto, hvor man kan indbetale støttebeløb.

International solidaritet

Adam, der er talsmand for Ungdomshuset i København, påpeger, at international solidaritet altid har været vigtig for bevægelsen. Han udtrykker derfor glæde for solidariteten fra udlandet i form af støtteaktioner, demonstrationer og økonomisk støtte.

»I en tid, hvor det danske samfund er præget af at værne om danskheden, at være indelukket og selvbeskuende, kan jeg kun sige, at jeg for mit eget vedkommende har langt mere til fælles med ligesindede i andre lande, der kæmper mod ensretning og intolerance, end jeg har med størstedelen af de danskere, der vil mele deres egen kage og være deres egen lykkes smed,« siger Adam, der ikke ønsker sit efternavn offentliggjort.

Han understreger, at det i første omgang handler om at mobilisere folk til at deltage i arbejdet for at undgå rydning af Ungdomshuset.

»Målet er at lægge pres på politikerne. Vi satser stadig på, at der ikke kommer et rydningsforsøg,« siger han.

Generalprøve på rydning

Lørdag udsendte Ungdomshuset en pressemeddelelse, hvoraf det fremgår, at betjente fra Københavns Politi har sagt til de unge, at der aktivt planlægges et rydningsforsøg allerede inden den 14. december.

»Håbet var at tage os på sengen, inden vi fik lagt sidste hånd på barrikaderne og yderlige optrappet vores vagter. Vi har kendt til planerne i en uges tid og siden vores fællesmøde mandag har vi fået koordineret de sidste ting. Vi er nu fuldt klar til en konfrontation – også inden den 14. december, så de kan bare komme,« siger talsmanden Anja fra huset på Jagtvej.

Chefinspektør Per Larsen, Københavns Politi, siger, at man håber på en fredelig løsning, men at ordensmagten forbereder sig på alle eventualiteter.

»Vi tager tingene i den rækkefølge, det bliver nødvendigt. Stille og roligt,« siger han.

per.borregaard@jp.dk

mikkel.thastum@jp.dk

kristine.linnet@jp.dk

Vi er nu fuldt klar til en konfrontation – også inden den 14. december, så de kan bare komme.

Anja talsmand, Ungdomshuset

Billedtekst:

Både aktivister og politiet forbereder sig til det store slag. Foto: Niels Hougaard

Titel	
Stednavne	DANMARK NORGE KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 04.03.2007 | 1. sektion | Side 2 | 1211 ord | artikel-id: e08d6b1c

Ungdomshuset: Vold og hærværk i København: Gadekampe styres via sms

Af SUNE SØLUND OG LEA KORSGAARD

Sms -kæder, rygter og hjemmesider binder en broget skare af aktivister sammen. Ingen dirigerer hærværket oppefra. For det hele foregår efter devisen: DIY – Do It Yourself.

De er omtrent 40 unge, klædt i sort, snævre cowboybukser og noprode arbejdshandsker. Sammen skridter de tjept op ad Møllegade på Nørrebro, de er tændte, kan man mærke, de rykker hurtigt, impulsivt, flår baller med rockwool ned fra et stillads, smadrer et par biler og trækker dem ud på vejen. Gruppen virker målrettet, effektiv, de råber til hinanden og hjælpes ad med at bygge en massiv barrikade op hen over gaden. Med ét kommer ti af politiets mandskabsvogne bragede fra Guldbergsgade, men barrikaden bremser bilerne, den sortklædte gruppe forsvinder lynhurtigt ind gennem De Gamles By, og dukker frem igen ved krydset mellem Guldbergsgade og Møllegade. Parate til at bygge endnu en barrikade. Klokken er halv to natten til lørdag. Endnu en aktivist-gruppe hænger rundt på Nørrebro for at markere deres massive vrede over rydningen af Ungdomshuset. Det virker ikke som om, gruppen er helt uerfaren med gadehærværk af denne slags, men efter Ungdomshuset blev ryddet tidlig torsdag morgen, er også unge, der aldrig før har kastet en brosten eller sat deres ben i Jagtvej 69, strømmet til.

Informationschef i Københavns Politi, Flemming Steen Munch, vurderer, at de seneste nætters voldsomme uroligheder ikke blot kan være udtryk for spontane idéer, men ifølge en række kilder omkring Ungdomshuset finder der ingen central organisering sted: Kernen af Ungdomshusets brugere har et netværk, der lynhurtigt kan mødes efter at have sendt en sms -kæde rundt, men de fleste demonstrationer opstår, fordi mere eller mindre etablerede grupper sætter et sms -rygte i omløb med tid og sted for næste aktion. Flere opfordringer florerede derfor i går: »Fredelig og anmeldt demonstration for ungdomshuset, på rådhuset kl 15. Problemerne skal løses politisk og det skal være NU! send videre!«. »Panzerne er på vej ind i Folkets hus, IF, solihus, Det Fr. – Tag derned! Send videre

Kollektivet bumzen Inden Ungdomshuset blev ryddet, lød der en opfordring i miljøet til at danne små autonome celler, der kan fungere uafhængigt af hinanden. Idéen er, at grupperne løber rundt for sig selv i gaderne, og på den vis forsøger at sprede politiets indsats så meget som muligt. »De fleste grupper bliver dannet spontant. Folk kender jo hinanden på kryds og tværs, og så møder man lige sin fætter på gadehjørnet og siger: »Hey! Er du også ved at lave en gruppe?««, siger en kilde i miljøet, der ønsker at være anonym. Kyndige folk har på forhånd meldt sig til at indgå i en særlig samarit-gruppe, som kan kendes på, at de om armen har bundet et sort bind med hvidt kryds, og som især løber rundt om natten for at hjælpe de aktivister, der kommer til skade eller bliver fanget i en tåge af tåregas. Retsgruppen ABC tager sig af at give gode råd til dem, der enten selv bliver anholdt eller har en ven, der bliver det. Ifølge flere kilder i miljøet blev det meste af gruppen imidlertid anholdt i går, da politiet ransagede kollektivet Bumzen. Men ganske kort tid efter kunne informationssiden modkraft.dk oplyse et nyt telefonnummer, som folk, der har brug for juridisk vejledning, kan henvende sig på. På flere hjemmesider kan man desuden se adresser på fire informations-steder, hvor især udlændinge kan henvende sig, når de kommer til København. Informationsstederne hører hjemme i forskellige kontorer for venstrefløjs-grupper, og her har der længe ligget adresselister på blandt andet kollektiver og bofællesskaber, som har plads til overnattende aktivister. De udenlandske og danske aktivister har desuden de seneste nætter fået selskab af en blandet skare af folk, der ikke normalt har sin gang på venstrefløjen: Politiet vurderer, at flere af de grupper, som hænger sent om natten, overhovedet ingen interesse har i Ungdomshuset, men blot er ude på at kaste sig ind i kampene

.Lysørød aktion Ifølge to faste brugere af Ungdomshuset Anders og Mathias – som udtaler sig på egne vegne og som ikke ønsker at oplyse deres efternavne – er de verserende aktioner organiseret på præcis ligeså autonom og spontan vis, som Ungdomshusets aktiviteter var: Der er intet hierarki, ingen der sidder og toppen af pyramiden og får tingene til at ske. »Man kan sige, vi har øvet os på det i mange år: DIY – do it yourself. Der er ingen styring, og det er sådan, hele Ungdomshuset har fungeret«, forklarer Anders. Brugere af Ungdomshuset er kendetegnede ved at have store netværk og deltage i et væld af forskellige aktiviteter, forklarer Anders og Mathias. Og derfor har sms -erne floreret særdeles tjept og også spredt sig til grupper, der normalt ikke kommer i huset. Men selv om der er kommet nye til udefra – fra blandt andet flere efterskoler og gymnasier – er de fleste bekendte med omgangstonen og de sociale koder i miljøet: De ved, at hvis en sms er underskrevet »Pink Block«, er der tale om en fredelig aktion, mens en sms , som opfordrer til at komme »beredt«, henvender sig til folk, der har lyst til at slå »Der er rigtig mange, der har fulgt med på afstand over TV og nettet, og som nu pludselig åbner deres hoveddør og går ud og gør noget«, siger Mathias og sammenligner de voldelige oprør med tidligere generationers ungdomsoprør: Ungdomshuset var et af de eneste steder i byen, hvor den unge generation havde total selvbestemmelsesret. At fratage dem huset, er derfor det samme som at fratage vejene fra bilisterne, mener de. »For mig at se er det bedre at gå ud og sætte ild i gaderne, end at leve passivt i en download-kultur. De voldelige aktioner er fuldstændig forudsigelige handlinger som konsekvens af, at man bruger politiet som løsning på en kulturkonflikt«, siger Mathias. Tilbage til den 40 mand store gruppe. De er nået til Thorsgade. Som med én stemme tæller de ned fra 10 og stabler lynhurtigt en barrikade på benene af cykler, spande, brædder, containere, indkøbsvogne. En tændstik sætter ild til bunknen, danske Bank bliver smadret med et par hurtige borsten. Og gruppen forsvinder hen mod Holtegade. lea.korsgaard@pol.dk sune.solund@pol.dk

Fakta: FRA AKTIONSALFER TIL SAMARITTER

Hjemmesiden aktivist.nu bringer en opskrift på, hvordan aktionsgrupper organiseres:

Samaritter: En gruppe, der tager sig af tilskadekomne og folk, der er blevet fanget i en sky af tåregas.

Juridisk: Flere af aktivisterne tager noter og billeder af politiets opførsel.

Aktionsalf: En person, der opmuntrer ved at starte tilråb og sange.

Arresterbare: Nogle aktioner kræver, at et vist antal personer er villige til at blive anholdt. Læs mere på WWW.aktivist.nu

Titel	
Stednavne	DANMARK KØBENHAVN
Emneord	AUTONOME VOLD SMS
Personer	
Virksomheder	UNGDOMSHUSET_NØRREBRO

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.